ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ
ΕΛΛΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... Φίλη Ὀρθοδοξία...»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1991 ΕΤΟΣ ΜΑ' - Αριθ.Φύλλου 841
Τιμή Φύλλου 100 Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΕΓΚΑΡΔΙΑΙ ΕΥΧΑΙ

Ἡ Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας ἐκφράζει τάς ὑϊκάς αὐτῆς εὐχάς πρός τόν ἑορτάζοντα Σεβ. Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιον, Πρόεδρον τοῦ Γεν. Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καί εὔχεται εἰς τόν Πανοικτίρμονα ὅπως διαφυλάττει αὐτόν ὑγιᾶ μακροημερεύοντα καί ὀρθοδομοῦντα τήν ἀλήθειαν. Αἱ εὐχαί αὐταί εἶναι ἐκ μέσης καρδίας πρός τόν Γέροντα ὅπως μέ τήν σθεναράν αὐτοῦ χεῖρα κατευθύνη τό σκάφος τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς ὑπηνέμους θαλάσσας, τήν ἐποχήν τήν ὁποίαν διανύομεν τοῦ πολέμου ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. κατά τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ

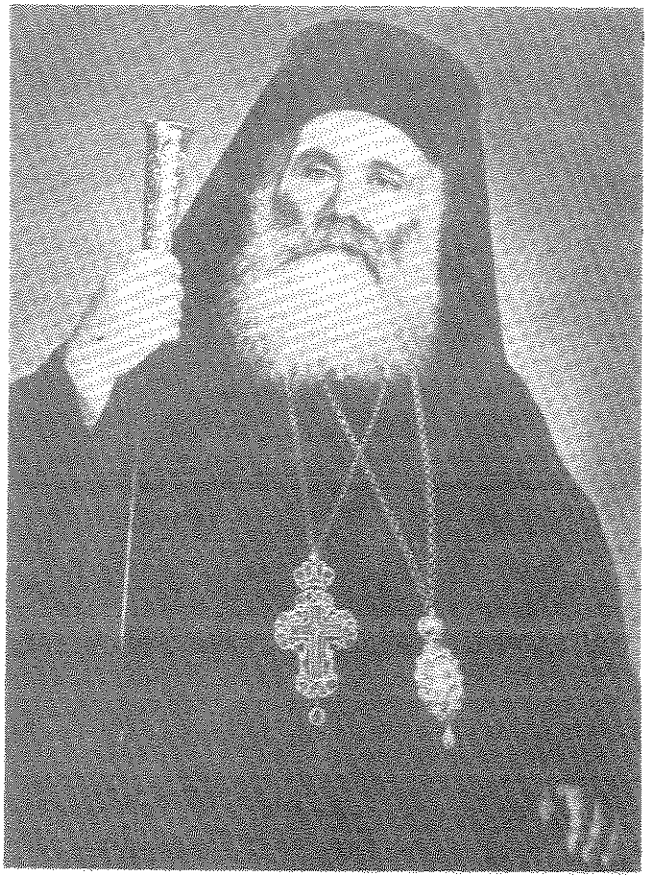

Τήν Γ' Κυριακήν τοῦ Ματθαίου ἐπί τῇ συνάξει τῶν ἐν τῇ σκήτῃ τῆς Θεοπρομήτορος Ἁγίας Ἄννης διαλαμψάντων ἁγίων ὁ Σεβ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος ἄγων τά Σεπτά ὀνομαστήρια αὐτοῦ ἐτέλεσε τήν πρωΐαν τήν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ περικαλλῆ καθολικῷ τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου Μεγάρων τῆς ὁποίας εἶναι κτήτωρ καί ποδηγέτης συμπαραστατούμενος ὑπό τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀστορίας κ. Πέτρου, Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Τήν θείαν λειτουργίαν παρηκολούθησαν συμπροσευχόμενοι ὑπέρ μακροημερεύσεως τοῦ Σεβ/του ὁ Σεβ. Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Ἀντώνιος καί πολυπληθής εὐσεβής λαός. Κατά τό κοινωνικόν ὡμίλησεν ὁ ὁρισθείς ὑπό τοῦ οἰκείου ἱεράρχου κ. Γεροντίου ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χρ. Χαλβατζῆς ἐπί τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς «ὅτι ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἐστί ὁ ὀφθαλμός» καί ὅτι ὁ Κύριος σάν στοργική μητέρα εἶναι ἐγγύς προνοῶν διά τούς «πάντας, καί ὅτι ὁ χριστιανός πρέπει νά βγάλει τήν λέξιν «ἄγχος» ἀπό τό λεξιλόγιόν του, γιά νά σωθῆ.

Ἅμα τῷ πέρατι τῆς Θείας λειτουργίας, ὁ Σεβ. ἅγιος Πειραιῶς παραθέσας τράπεζα ἐδέχθη τάς εὐχάς τῶν ἐπισήμων καθώς ἐπίσης καί τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος. Εἰς τήν Ἱ. Μονήν προσῆλθον καί ηὐχήθησαν τῷ Σεβ/τῳ ὁ Μακαριότατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Χίου κ. Στέφανος, Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος, Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος, ὁ ἐ.ἀ.κ. Μ. Λυναρᾶς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Ἰωάννης Κατσαντώνης, ὁ Νομαρχιακός Σύμβουλος κ. Δ. Χατζῆς, ὁ Οἰκονομικός Σύμβουλος τοῦ Γεν. Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Χρ. Χαλβατζῆς, ἅπαν τό Δ.Σ. τοῦ Σωματείου τοῦ ὁποίου Πρόεδρος τυγχάνει ἀπό ἱκανοῦ χρόνου ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Γερόντιος. Ὡσαύτως προσῆλθεν ὁ ἱερός κλῆρος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καί ἐξ' ἄλλων ὁμόρων Ἱ. Μητροπόλεων, τά ἐνοριακά ἐκκλησιαστικά συμβούλια, ἀντιπροσωπεῖες Ἱ. Μονῶν καί πλῆθος εὐσεβῶν χριστιανῶν, οἱ προσῆλθον, νά εὐχηθοῦν τόν ἑορτάζοντα ἱεράρχην ὅπως ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας φυλάττη αὐτόν σῶον, ἔντιμον ὑγιᾶ καί μακροημερεύοντα.

ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Αὐτήν τήν ἐποχήν ποῦ διανύομεν, ἡμέραι ἐξαγνισμοῦ καί νηστείας τῶν θείων Ἀποστόλων, ποῦ ἐφέτος φθάνει τό μέγιστον ὅριον τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ὀφείλομεν ἡμεῖς νά κρατήσωμεν τούς ἑαυτούς μας ἐκτός πάσης ἀκαθαρσίας ψυχικῆς καί σωματικῆς διότι αὐτοί τούς ὁποίους θά πανηγυρίσωμεν τήν 29ην Ἰουνίου καί 30ήν τοῦ ἰδίου μηνός εἶναι αὐτοί τούς ὁποίους ἐξέλεξεν ὁ Κύριος ἐν τῇ Γαλιλαία καί γενικῶς ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καί οἱ ὁποῖοι προσέφεραν τόν ἑαυτόν των ὡς θυσίαν εὐάρεστον. Ἀναγράφομεν τήν λέξιν θυσίαν εὐάρεστον διά τόν Κύριον διότι ἦσαν οἱ πρῶτοι οἱ ὁποῖοι «ἐπείσθησαν» εἰς τήν θεανδρικήν Του ὑπόστασιν, ἔζησαν ἐπί τρία

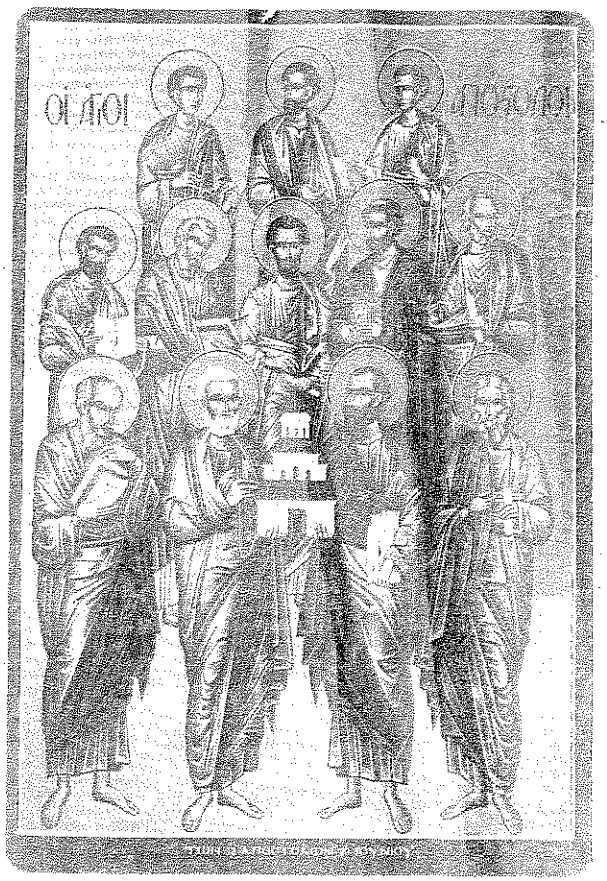

ἔτη πλησίον Του συνανεστράφησαν μετ' αὐτοῦ καί κατόπιν ἔγιναν οἱ θεαταί τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Κατά τήν Ἀνάστασίν Του, ἐδέχθησαν τά ὑψηλά μηνύματα ὅτι ὁ Ἀναστάς εἶναι ὁ μονογενής Υἱός τοῦ Πατρός καί μέ τόν Θεῖον Παράκλητον συνεπίκουρον εἰς ὅλον τό ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτοί λοιπόν οἱ Μύσται τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἐμφανίσεως τῆς Τριαδικῆς Θεότητος καί τῆς ἐντολῆς τοῦ Ἀναστάντος ἔμαθαν ὅτι πρέπει νά μαθητεύσουν ὅλα τά Ἔθνη βαπτίζοντες τούς νέους ὀπαδούς οἱ ὁποῖοι ἀπεκλήθησαν «χριστιανοί», εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ νέοι μαθητευόμενοι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐκτός τῆς ἀκραδάντου πίστεως ποῦ πρέπει νά ἔχουν εἰς τόν Πατέρα Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα ὡς Δημιουργόν τοῦ παντός, καί Παντοκράτορα ὀφείλουν μετά πάσης προσοχῆς, θά ἐλέγωμεν φόβον Θεοῦ νά ἐφαρμόζουν τόν νόμον τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου ὁ ὁποῖος Νόμος εἶναι ἀπολύτου ἀγάπης ὄχι μόνον πρός τόν Θεόν ἀλλά καί πρός τόν πλησίον.

Εἰς τόν νόμον αὐτόν τῆς ἀγάπης «προσβλέποντες» οἱ πιστοί γνωρίζουν ἀκραδάντως ὅτι Αὐτός ὁ Πατήρ ὡρισεν τόν Μονογενή Του Υἱόν νά κατέλθῃ ἐξ Οὐρανοῦ νά λάβῃ σάρκα καί ὀστᾶ διά νά σώσῃ τήν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, ἡ ὁποία λόγω τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος εἶχε ὑποστεῖ ὁλοκληρωτικήν ἀλλοίωσιν μέ τήν δράσιν τοῦ ψυχοκτόνου διαβόλου ἐν τῇ Ἐδέμ. Καί φυσικά αὐτή ἡ πίστις ἀπόλυτα συνειφασμένη μ' αὐτό πού ἀναγράφει ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστής Ματθαῖος Κεφ. Δ', 16 «Ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καί τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καί σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς», ὅτι ὁ Θεός ἐπεσκέψατο αὐτούς πού ἦσαν ἐν σκότει καί σκιᾷ ὄχι δηλ. μόνον τούς Γαλιλαίους τούς ὁποίους ἀναγράφει ἡ παράγραφος ἀλλά ὅλην τήν ἀνθρωπότητα ἡ ὁποία εὑρίσκετο εἰς σατανικήν μέθην ἀκολασίας.

Οἱ ὡς ἄνω δώδεκα καί ἀργότερα ἑβδομήκοντα μαθηταί, ἠρύσθησαν ἀπό τό θεῖον στόμα τοῦ θεανθρώπου ὅτι ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ καρδία των πρέπει νά εἶναι ἀπωλύτως ἐνηρμονισμένη μέ τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καί πρός τόν πλησίον, ἀλλά παράλληλα πρέπει ἡ ζωή των ν' ἀποτελεῖ ἕναν φωτεινόν μετέωρον ἐγκρατείας καί νηφαλιότητος.

Αὐταί, αἱ ὑψηλαί προσωπικότητες, ὡς ἐλέχθη, τάς ὁποίας θά ἑορτάσωμεν ἐντός ὀλίγου ἐφρόντισαν νά ἐφαρμόσουν καί νά ζήσουν μιμούμενοι τόν Κύριον εἰς ὅλην τήν γραμμήν τῆς ἁγιότητος καί τῆς αὐτοθυσίας. Ὅταν ἐλάμβανον μετά τίς πεντήκοντα ἡμέρες τῆς Ἀναστάσεως τήν θείαν δύναμιν τοῦ Παρακλήτου ἐξεστράτευσαν εἰς ὅλην τήν Οἰκουμένην μηδέν «κατέχοντες» ἀλλά μόνον ἕνα πενιχρόν χιτῶνα μέ βακτηρίαν καί ἀνυπόδυτοι. Ναί αὐτό εἶναι ἀπόλυτη ἀλήθεια διότι ἤξεραν ἐκ τῶν

προτέρων ὅτι ὁ Κύριος «συμπαρίστατο» ἀπό πρωΐας μέχρι νυκτός, δι' ὅλον τό ἔργον τό ὁποῖον ἔπρεπε νά ἐπιτελέσουν. Ἡ σαφής ἔννοια τό ὅτι ἔπρεπε νά μαθητεύσουν ὅλα τά Ἔθνη ἦταν θα λέγαμε ἡ μόνη φροντίς τους διά τήν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ξεκινώντας γι' αὐτό τό ὑπεράνθρωπον ἔργον των ἐπίστευαν πῶς ὁ Ἀναστάς Κύριος ἦτο πλησίον τους καί τούς «ἐπήρκει» διότι ἐγνώριζαν πῶς ὁ Κύριος εἶναι ἐγγύς καί ὅτι χωρίς Αὐτόν ἦταν ἀδύνατον νά ἐπιτελεσθῆ τό θαῦμα τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Θά ἤθελα νά ἐμπλουτίσω τό ἄρθρον μου μέ πολλά παραδείγματα τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος ποῦ ζοῦσαν οἱ Ἀπόστολοι ἀλλά ἄς ἐντοπίσω μόνον διά τούς ὁμαίμονας ἀδελφούς Πέτρον καί Ἀνδρέαν οἱ ὁποῖοι πρῶτοι εἰς ὅλα καί ἐγκαταλείψαντες, ὁ μέν πρῶτος οἰκογένειαν, καθ' ὃ ὑπανδρος καί ὁ δεύτερος μητέρα πατέρα ἀδελφούς καί τό πλοιάριόν του εἰς τήν λίμνην τῆς Τιβεριάδος, Ματθ. Δ', 18-20. «Ὁ Ἰησοῦς εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τόν λεγόμενον Πέτρον καί Ἀνδρέαν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τήν θάλασσαν· ἦσαν γάρ ἁλιεῖς καί λέγει αὐτοῖς· δεῦτε ὀπίσω μου καί ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων· οἱ δέ εὐθέως ἀφέντες τά δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ». Κατηξιώθησαν αὐτοί, ὕστερα ἀπό τριάκοντα - τεσσαράκοντα ἔτη σθεναροῦ κηρύγματος ἐν τῇ Ἀσία καί ἐν τῇ Εὐρώπη νά δώσουν τήν ὑψίστην θυσίαν ὁ μέν Πέτρος σταυρωθείς ἐν Ρώμη, ὁ δέ ἕτερος ἅγιος Ἀνδρέας σταυρωθείς εἰς τά ἡμέτερα ἐδάφη δηλ. εἰς Πάτρας τῆς Ἀχαΐας.

Ὕστερα ἀπό ἑβδομήκοντα ἔτη μετά τό μεγάλο πλῆγμα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἑορτολογίου ἐγώ ὁ ὑπογράφων τήν μικράν ταύτην πραγματείαν ὡς Ἀρχιερεύς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καλοῦμαι ἐκτός τῆς ἐναρέτου βιοτῆς τήν ὁποίαν πρέπει νά ἀσκῶ, συμφώνως μέ τόν Νόμον τοῦ Εὐαγγελίου, πρέπει παράλληλα μιμούμενος τήν ζωήν τῶν Ἀποστόλων νά διαβιῶ ἐν τῷ κόσμῳ μέ ἀπεριόριστον ἀγάπην καί σεμνότητα. Πῶς εἶναι δυνατόν ὡς Ἀρχιερεύς νά πράττω ἄλλως ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος μᾶς θέλει ὡς «ἅλας» ποῦ πρέπει νά «ἀρτύη» ὅλην τήν ζύμην; Νά γιατί ὁ ρόλος ἡμῶν τῶν κληρικῶν ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Γ.Ο.Χ. πρέπει να εἶναι πλούσιος εἰς ἔργα ἀγάπης ὑπομονῆς καί ἐγκαρτερίσεως τολμῶ μᾶλλον νά πῶ, καί πτωχίας ἐφ' ὅσον οὕτως μᾶς θέλει ὁ Κύριος νά ζῶμεν ἐν τῇ ζωῇ σάν Αὐτόν ὁ ὁποῖος δέν εἶχε «ποῦ τήν κεφαλήν κλῖναι».

* * *

Ἐπί τῇ εὐκαιρία καλόν εἶναι νά παραθέσωμεν μίαν παράφρασιν ἑνός ἀποσπάσματος τῆς 28ης ὁμιλίας τοῦ ἁγ. Ἱεράρχου Θεσ/νίκης Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ γιά τούς ἁγίους Ἀποστόλους Πέτρου καί Παύλου:

Ποία γλῶσσα δύναται νά καταγράψῃ τά κατορθώματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τά ὁποία φθάνουν μέχρι θανάτου, τήν καρτερίαν του, καί τούς σκληρούς ἀγώνας τούς ὁποίους ὑφίσταται καθημερινῶς ὡς «ἀποθνήσκων» διότι ὁ ἴδιος λέγει «ζῶ δέ μηκέτι ἐγώ ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός». Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος λέγει πῶς θεωρεῖ τά πάντα ὡς «σκύβαλα» διότι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε παρόντα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος μπορεῖ νά τόν χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὁ δέ θεῖος Πέτρος βλέπει τόν ἑαυτόν του ὡς ἀρνητήν καί ἐν τῷ μεταξύ ζεῖ τήν «ταπείνωσιν» κατά Θεόν, παρ' ὅλον ποῦ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι «σύ εἶσαι ὁ Πετρος καί ἐπάνω σ' αὐτήν τήν ὁμολογίαν σάν σέ πέτρα θά οἰκοδομήσω την Ἐκκλησίαν».

Ἄς παρακαλέσωμεν τούς Θείους Ἀποστόλους τούς ὁποίους συντόμως θά πανηγυρίσωμεν νά μᾶς ἐνισχύουν εἰς τό δύσκολον ἔργον, ποῦ μᾶς ἐπεφύλαξεν ἡ Μοναχική μας ἰδιότης.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΕΟΡΤΑΙ

Εἰς τόν ἑορτάζοντα Ἀρχ/την π. Γερόντιον Λουδάρον, Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Κάνιγγος 32, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος χαρίζῃ ὑγείαν ψυχῆ τε καί σώματι, ἐπ' ἀγαθῷ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμάς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100
ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

«Πίστει Μωϋσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱός θυγατρός Φαραώ, μᾶλλον ἑλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ θεοῦ ἤ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν» (Ἑβρ. ια΄ 24-25)

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, σήμερον μετά τήν ἀνάγνωσιν τῆς περικοπῆς τοῦ Ἀποστόλου καί τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τῶν προβλεπομένων ὑπό τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἐθεώρησα σκόπιμον ν' ἀναγνώσω κατ' ἰδίαν τό ια΄ κεφάλαιον τῆς Ἐπιστολῆς πρός Ἑβραίους τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν καί ἐκεῖ διερευνῶντας ὁλόκληρη τήν Ἐπιστολή τοῦτο μέ ὤθησε, θεία συνάρσει, νά καταγράψω αὐτήν τήν μικράν γραφήν.

Τό ἀναγράφω αὐτό διότι ὁ πλοῦτος τῶν ἐννοιῶν ποῦ θγάζει τις εἶναι **σάν τά νάματα ποῦ ἀναβλύζουν ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κάθε πιστοῦ ἄνωθεν,** εἶναι σάν νά βλέπωμεν τόν τριακονταετῆ Κύριον ὁμιλοῦντα κατά τάς ἑορτάς τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῷ Ναῷ, καί ἀνακράζοντα: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ καθώς εἶπεν ἡ Γραφή ποταμοί ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος» (Ἰωάν. ζ΄ 38).

Ἀσφαλῶς αὐτό τό ζωντανόν αἴσθημα τῶν «θείων ναμάτων» εἶναι μόνον γνωστόν εἰς αὐτούς ποῦ ἔχουν τόν Κύριον ἐνώπιόν των, καί κατά κάποιαν ἀνθρωπίνην ἔννοιαν «κατανύσσονται» ἀπό τά θεῖκά Του ρήματα. Ὁ κάθε ἕνας χριστιανός καταλαμβάνεται ἀπ' αὐτούς τούς ὑψηλούς ἀναβαθμούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι τελείως ἄγνωστοι σ' αὐτούς ποῦ εὑρίσκονται ἐκτός Ἐκκλησίας.

Θά μοῦ ἐπιτρέψει ἡ ἀγάπη τῶν ἀναγνωστῶν νά παραθέσω κατωτέρω τό πιό σημαντικό γεγονός τῆς Γραφῆς ὅτι ὁ θεῖος Μωϋσῆς ἐπετέλεσε σημεῖα καί τέρατα ἐν τῇ ζωῇ του διότι, ὅπως βλέπετε, ἔπαυσε νά ὁμολογῇ ὅτι εἶναι υἱός θυγατρός Φαραώ καί ὅτι ἀντί αὐτοῦ προτίμησε τόν «ὀνειδισμόν» τοῦ Χριστοῦ, διότι ἀκριβῶς πίστευε ὅτι αὐτός ποῦ τοῦ ἔδωσε τήν ἐντολήν τῆς σωτηρίας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος Παντοκράτωρ καί Παντοδύναμος, ὁ ὁποῖος τ' ἀδύνατα ποιεῖ δυνατά καί τά μή ὄντα εἰς ὄντα καθ' ὅ Δημιουργός. Χωρίς Αὐτόν δέν νοεῖται ἡ δημιουργία τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ὁ Μωϋσῆς ὅπως εἶναι γνωστόν «ἐξελέγη» ἀρχηγός τοῦ λαοῦ του τόν ὁποῖον ὡδήγησε ἀπό τήν Γῆ Φαραώ εἰς τήν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, διερχόμενος, ἀβρόχοις ποσί, θαλάσσας καί ἐρήμους ἐπί τεσσαράκοντα ἔτη. Σ' αὐτόν εἶπεν ὁ Κύριος ὅτι μετά ἀπ' αὐτόν θά ἔλθει ὁ Ἕνας «Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Παντοκράτωρ τόν ὁποῖον τοῦ λοιποῦ θ' ἀκούσει ὄχι μόνον ὁ Ἰουδαϊκός λαός ἀλλά ὅλα τά Ἔθνη: Δευτερονόμιον 18.15

«Προφήτην ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου ὡς ἐμέ ἀναστήσει σοι Κύριος ὁ Θεός σου. Αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατά πάντα».

Τό δεύτερον σημεῖον ποῦ ἀναγράφει τό κεφάλαιον εἶναι αὐτό σχέσιν ἔχον, μέ τήν ζωντανήν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ Ἰσαάκ καί Ἰακώβ οἱ ὁποῖοι ἄφησαν τήν Χαράν τῆς Μεσσοποταμίας, θαθύπλουτοι ὄντες, καί ἀνεχώρησαν εἰς τήν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, καθώς ὁ Κύριος «ἐτάξατο» εἰς αὐτούς, ἐν μέσω συμπληγάδων, διότι κατά τόν χρόνον τῆς διελεύσεώς των ἀπό τήν Μεσοποταμίαν εἰς τήν χώραν τῆς Ἐπαγγελίας δεκαετίες ὁλόκληρες, ἀντιμετώπισαν κινδύνους ἀπό ὁμοφύλους καί ἀλλοφύλους, ζῶντες ὡς σκηνίται ἐν σκηναῖς.

Τό περιλάληπτον αὐτό γεγονός τό ἀναγράφει ἡ Γένεσις ἡ γραφεῖσα παρά τοῦ Μωϋσέως καί παρακαλῶ τούς ἀναγνώστας τοὐλάχιστον ἑφέτος κατά τούς θερινούς μήνας ν' ἀναγνώσουν τήν Γένεσιν διά νά λάβουν σαφῆ γνῶσιν τό τί λέγει ἡ θεία Βίβλος.

Γύρω ἀπό τά κατορθώματα τοῦ Ἀβραάμ καί τῶν τέκνων του, οἱ ὁποῖοι δέν ὑπελόγισαν κινδύνους, διότι, ὅπως ἀναφέρει τό 10ον ἐδάφιον τοῦ 11ου Κεφαλ.

«Ἐξεδέχετο γάρ τήν τούς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καί δημιουργός ὁ Θεός»,

ἀναντίρρητα ὅλοι ἐμεῖς οἱ πιστοί βλέπομεν μέ μάτια πίστεως τήν ἄνω Ἰερουσαλήμ, τήν ἔχουσαν δώδεκα πυλῶνας (τούς δώδεκα Ἀποστόλους) ὅπως ἀναγράφει σχετικῶς τό κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως

«ἔχουσα τεῖχος μέγα καί ὑψηλόν, ἔχουσα πυλῶνας δώδεκα, καί ἐπί τοῖς πυλῶσιν ἀγγέλοις δώδεκα, καί ὀνόματα ἐπιγεγραμμένα, ἅ ἐστιν ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ» (Κεφ. κα-12).

Δέν θά προχωρήσω παραθέτοντας ὀνόματα καί θεία ἀναστήματα τά ὁποία ἀναγράφει ὁ θεῖος Παῦλος εἰς τήν ἐν λόγω Ἐπιστολήν του ἀλλά σᾶς παρακαλῶ νά τήν ἀναγνώσετε διότι πιστεύω ὅτι δέν θά ὑπάρχει γνήσιος ὀρθόδοξος χριστιανός ποῦ νά μήν ἔχει ἀνά χεῖρας τούς τέσσαρας Εὐαγγελιστάς, τούς Ἀποστόλους καί τήν Ἀποκάλυψιν (Καινήν Διαθήκην). Τό ἀναγράφω αὐτό μετά πόνου διότι τινές ἐξ ὑμῶν ἐρωτηθέντες, εἶχαν μόνον τό Τετρευάγγελον, φυλακτόν εἰς τά εἰκονίσματά των.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω σπεύδω νά ἐπιλογίσω τό ἄρθρον μου ὅτι ὅλοι ἐμεῖς οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ πρέπει τουλάχιστον νά προσεγγίζομεν τήν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, καί δή τοῦ Προφήτου Μωϋσέως οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τά πάντα ἐν τῷ βίῳ τῶν «προσβλέποντες» εἰς τήν μισθαποδοσίαν ἀπό τόν ἀγωνοθέτην Θεόν. Κάθε προσπάθεια ποῦ γίνεται ἐν Κυρίῳ, ἔχει Οὐρανόθεν καί τό ἀντίκρυσμά της.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ο ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΕΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Ἐπειδή ἀκριβῶς ὁμιλοῦμεν διά τό φύλλον τῆς Ὀρθοδοξίας ποῦ γράφει πολλούς βίους ἁγίων, ἔργα καί πολιτείαι αὐτῶν καί καλῶς πράττει, καλόν εἶναι ὁ ὑπογράφων νά καταγράψει ὁρισμένες στιγμές τῆς ἡμερησίας διαγωγῆς τοῦ πιστοῦ εἴτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐργαζόμενος, καθ' ὁδόν ἤ καί ἐν τῇ οἰκίᾳ του νά εἶναι πάντοτε μνήμων τῆς ὑποδείξεως τοῦ θείου Παύλου τό ΑΔΙΑΛΕΙΠΤΩΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΕ, Α΄ Θεσσαλ. 17-18 «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντί εὐχαριστεῖτε, τοῦτο γάρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς». Ἡ προτροπή αὐτή τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου εἶναι ἕνα ἔναυσμα διά τήν ζωήν μας καί ἰδιαίτερα διά τήν καθ' ἡμέραν μας διαγωγήν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καί ἐνώπιον τῶν συνανθρώπων μας (κοινωνίας).

Τά λεγόμενα κατωτέρω πρέπει νά τύχουν ἰδιαιτέρας προσοχῆς, διότι, ἄλλως, ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανός δέν συμπεριφέρεται ὀρθῶς καί κινδυνεύει νά χάσει καί τήν παροῦσαν ζωήν ἀλλά καί τήν μέλλουσαν. Ὅταν λέγομεν χριστιανός ἐννοοῦμεν πάντοτε ἄρρεν ἤ θῆλυ τά ὁποία εὑρίσκονται ὅμοια ἐνώπιον Κυρίου διότι εἶναι γνωστόν αὐτό ποῦ ἀναγράφει ὁ Παῦλος οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ ἐνώπιον Κυρίου, καί συνεπῶς, ὁλόκληρη ἡ ὕπαρξις εὑρίσκεται ὀρθά «προσηρμοσμένη» εἰς τά ὄμματα τοῦ Κυρίου. Βεβαίως τά γραφόμενα περαιτέρω, ἀσχέτως ὑποδείξεως ἤ τοποθετήσεως τοῦ πνευματικοῦ μας, ἀποτελοῦν ἕνα ἠθικόν βίωμα ἐν τῇ ζωῇ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Α. Ὁ χριστιανός δέν ζεῖ ποτέ μόνος, ἀλλά ζεῖ ἐν Κυρίῳ διότι μιμεῖται τόν θεῖον Παῦλον ὅπως καί ὁ Θ. Παῦλος τόν Κύριον Ἰησοῦν, **τό μοναδικόν παράδειγμα ἐν τῇ ζωῇ μας**. Ἀφοῦ κατεκλίθη τό Ἑσπέρας ὁ χριστιανός ἐξεκουράσθηκε τό σῶμα του καί τό πνεῦμα του ἐγείρεται ὄρθρου βαθέος μέ τήν εὐχήν εἰς τό στόμα τοῦ «Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με» καί ἀρχίζει ἡ ἀφύπνισίς του. Ἀφοῦ σταθεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ σύμφωνα μέ τόν χρόνον που προσδιορίζει ἡ Ἐκκλησία ἤ ἄλλως τῇ ὑποδείξει πνευματικοῦ, τότε φροντίζει τά ἑαυτοῦ κάμνοντας ἔναρξιν τῆς κατά Χριστόν ζωῆς του.

Β. Ἐάν μέν ἡ ζωή του εἶναι εἰς νεανικά στάδια τότε θά σπεύση νά ἐργασθεῖ σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅσες ὧρες ἔχει ἡ δύναμίς του, ἀλλά πάντοτε μέ τήν εὐχήν εἰς τό στόμα ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος «μνημονευτέον μᾶλλον ἤ ἀναπνευστέον». Αὐτή ἡ εὐχή πρέπει νά ἐπανθίζει τό στόμα τοῦ χριστιανοῦ διά νά εἶναι πλῆρες τό ἔργον τό ὁποῖον ἐπιτελεῖ ἐν Κυρίῳ. Δέν ξεχνᾶ ὁ χριστιανός, ὅτι ἐργαζόμενος πρέπει ν' ἀποδώσει τά τοῦ Κυρίου, διότι ὁ Κύριος ἐγγύς, σύμφωνα μέ τήν Παύλειον ῥῆσιν καί ὄχι ἐργαζόμενος κατ' ὀφθαλμοδουλείαν.

Γ. Τό ἔργον τό ὁποῖον θά ἐπιτελέση θά εἶναι πλῆρες καί ἐναρμονισμένον καθ' ἃ θέγει ὁ Κύριος, διότι ὁ ἐργαζόμενος γνωρίζων πῶς ὁ Κύριος ἀναλαμβάνει ὅλην την φροντίδα καί πρόνοιαν τῆς ζωῆς του, δέν πρέπει νά ἔχει ἄγχος εἰς τήν ζωήν του διότι η λέξις αὐτή πρέπει νά εἶναι «ἐξοβελιστέα» ἀπό τα χριστιανικά στόματα, καθ' ὃ ειδωλολατρική.

Δ. Ἡ μετά τοῦ συνανθρώπου του ἐπικοινωνία, καθ' ὅλον τόν χρόνον τῆς συνεργασίας του ἤ καί ἐν τῇ οἰκίᾳ του πρέπει νά εἶναι τελεία, διότι ὁ συνάνθρωπος μέ τόν ὁποῖον οἰκεῖ ἤ συναναστρέφεται εἶναι αὐτός «ἡ εἰκών τοῦ Θεοῦ» καί δέν ξεχνᾶ πάλιν τό τοῦ Παῦλου ὅτι πρέπει νά φροντίζωμεν τά τοῦ ἑτέρου (συνανθρώπου μας) παρά τά ἡμέτερα, Φιλ. 2-4. «**Μή τά ἑαυτῶν ἕκαστος ἀλλά καί τά ἑτέρων ἕκαστος**».

Ε. Ὑπ' αὐτάς τάς συνθήκας ὡς ἀναγράφεται ἀνωτέρω ὁ χριστιανός ἐμφανίζει μιά ὡλοκληρωμένην προσωπικότητα ἐν Κυρίῳ καί εἶναι το πρόσωπον του «φωτεινόν» προσελκύων ὄχι μόνον τόν θαυμασμόν τῶν περί αὐτόν ἀλλά ἐπίσης γίνεται ἡ ζῶσα θεία προσωπικότης καί δή πρός ἄγραν ἰχθύων».

Ἀρχικῶς γράφοντας ἐνεθυμίθημεν τό τοῦ ψαλμωδοῦ ἀθυμία κατέσχεμε ἀπό ἁμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τόν νόμον Σου, διότι χωρίς τήν θείαν ἀρωγήν σ' ὅλην αὐτήν τήν προσπάθειαν, ὁ χριστιανός καταντᾶ «ἄθυμος» καί ἡ ζωή του εἶναι βεβαρυμένη μέ πλείστας τόσας ἁμαρτωλάς ἕξεις καί εἶναι ἀδύνατον νά ζήσει ἤ νά «ποιήση» ἔργον ἐν Κυρίῳ. Συνεπῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί ἔχοντας πάντοτε ἐν ὄψει νά μήν μᾶς καταλάβει «νύξ ἀθυμίας» ἤ ἐγκαταλείψεως, ἄς φροντίσωμεν νά παρακαλέσωμεν τόν Κύριον τηροῦντες αὐτά τά ὁποῖα μᾶς δίδει ἐν τῷ Νόμῳ του σκεπτόμενοι μόνον τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἵνα ἀσφαλῶς τήν «καταλάβομεν» ὡς ἅρπαγες, διότι ὡς μᾶς λέγει ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν βιάζεται, Ματθ. ια΄ 12» **ἀπό δέ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ ἕως ἄρτι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καί βιασταί ἁρπάζουσιν αὐτήν»**. Ἄς φροντίσουμε νά τήν κατακτήσωμεν.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Κάθε ἔτος ὁ ὡς ἄνω περιφανής μεγαλομάρτυς ἅγιος ἑορτάζεται τήν 1ην Ἰουνίου καί ἐπευλογεῖ ὄχι μόνον τόν τρέχοντα μῆνα, ἀλλά ἐμέ τόν ἁμαρτωλόν ἱεράρχην μέ σκεπάζει ὁλόκληρον τόν ἐνιαυτόν.

Ὑπῆρξε ὁ ὡς ἄνω ἅγιος κατά τόν Α΄ αἰῶνα ἐπί βασιλείας Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς 86-161 μ.Χ. ὡς διάττων ἀστήρ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ στερώματος διότι φιλόσοφος ὤν κάτοχος τῆς Πυθαγορείου καί Πλατωνικῆς φιλοσοφίας ἠσπάσθη τόν Χριστιανισμόν καί ἔγινε ὁλόθερμος πιστός τοῦ Ναζωραίου Ἰησοῦ. Ἐπειδή ἦτο ἀδύνατον νά ζήσει εἰς στενόν χριστιανικόν περιβάλλον τῆς Ἀντιοχείας κατέφυγε εἰς Ρώμην καί ἐκεῖ σε εὐρύτερους χριστιανικούς κύκλους ἤνοιξε σχολήν μέ πλῆθος μαθητῶν καί φιλοσόφων διακηρύσσων τήν θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ χριστιανική του δρᾶσις τόν Β΄ μ.Χ. αἰῶνα ὑπῆρξε ἰδιαζόντως ἐκτεταμένη πράγμα τό ὁποῖον ἐπεσώρευσε τήν μῆνιν τοῦ φιλοσόφου Κρίσκεντος ποῦ μέ παράφορον ζῆλον καί κακότητα τόν ἐξέβαλε ἀπό τόν χριστιανικόν περίβολον κατακρεουργηθέντα. Ὁ ἅγιος Ἰουστίνος ἐπετέλεσε θαύματα ἐν τῇ ζωῇ του ὄχι μόνον ζῶν ἐν Ρώμη ἀλλά καί μετά θάνατον τό ἱερόν σκήνωμά του εἶναι πηγή ἰαμάτων. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τόν κατατάσει μεταξύ τῶν θαυματουργῶν Ἀναργύρων καί δικαίως ποιεῖ διότι εἶναι ἔκδηλα τά ἰαματικά χαρίσματα ποῦ τοῦ χάρισε ὁ Παντοκράτωρ.

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον θέλει νά τονίσει ἡ μικρά αὐτή στήλη εἶναι πῶς ὁ ἅγιος Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος εἶναι ἕνας φοβερός καταπέλτης κατά τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, γράφε Κομμουνισμοῦ οἱ ὁποῖοι αἰσχρῶς ἀπετόλμησαν νά χαρακτηρίσουν τόν χριστιανισμόν ὡς ἀνύπαρκτον πραγματικότητα ἡ ὁποία ναρκώνει τήν ἀνθρωπότητα μέ ὄπιον. Ὁ δεύτερος αἰών ποῦ ἔζησε ὁ ἅγιος Ἰουστίνος εἶναι μία ἐκφαντωρική φωνή ποῦ τούς λέγει Προσέξτε Κύριοι ἐσεῖς οἱ λησταί, μήν καταφέρεσθε κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ διότι θά καταντήσετε «ἐξαίσια πτώματα» εἰς ὅλην τήν ἀνθρωπότητα. Ὅσοι ἀπετόλμησαν νά καταφερθοῦν κατά τοῦ Ναζωραίου ἔτυχον καί ἀμέσου καταδίκης, ὅπως συμβαίνει μέ τόν Αὐτοκράτορα Ἰουλιανόν τόν Παραβάτην, καί τώρα ἐσχάτως μέ τήν Κουμμουνιστικήν Ρωσσίαν ἡ ὁποία ἐπί ἑβδομήκοντα ἔτη, κατεδυνάστευσε σύμπασα τήν φύσιν καί τώρα εἶναι ἕνα πτῶμα ἤ καί φρικτός ἐπαίτης «ἐνώπιον τῶν Κρατῶν ποῦ ἔχουν ὡς ἔμβλημα τόν Χριστόν. Αὐτά τά δύο παραδείγματα τά ὁποῖα ἀναγράφω εἶναι πολύ ζωντανά καί χαρακτηριστικά καί τείνω τόν λόγον μου εἰς ὅλους τούς μορφωμένους ἤ μή, νά ἀκολουθήσουν τόν Ἐσταυρωμένον Κύριον ὁ ὁποῖος σκορπίζει τήν χάριν Του διά μέσου τῶν αἰώνων εἰς ὅλους τούς ὁπαδούς Του. Καί τοῦτο διότι πιστεύουν οἱ χριστιανοί πῶς «Πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» ὅπως μᾶς λέγει τό ἀψευδές στόμα τοῦ Θεανθρώπου μας Κυρίου Ἰησοῦ.

Γράφοντας τ' ἀνωτέρω πρέπει νά παρακαλέσω τήν ἀγάπην σας νά μήν χαρακτηρισθῶ ὡς προσωπολάτρης πρός τόν ἅγ. Ἰουστίνον, ἀλλά ὡς ἕνας ταπεινός ἱκέτης ζητῶντας τήν «θείαν του παράστασιν» ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ μας ἡ ὁποῖα ὡς φαίνεται δέν θ' ἀργήσει ἐπί πολύ νά ἐπακολουθήσει. Ὅλα τά γεγονότα τά ὁποῖα ζῶμεν τόν 20ον αἰῶνα βαδίζοντες πρός τόν 21ον εἶναι σαφῆ ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἐγγύς, καί αἰώνιος Κριτής ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ο ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ ΓΡΑΦΕΙ:
Α. ΑΓΙΟΣ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ἐμβαθύνοντες εἰς τό ὑψηλόν φρόνημα αὐτῆς τῆς θείας προσωπικότητος δέν ἔχομεν παρά νά σταθῶμεν σέ τρία σημεῖα περιστατικά, τοῦ ἁγίου Πέτρου καί τό πρῶτον εἶναι ἡ εὔκολος ἀγκίστρευσις τοῦ ἐν λόγω μαθητοῦ εἰς τήν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος παρά τοῦ

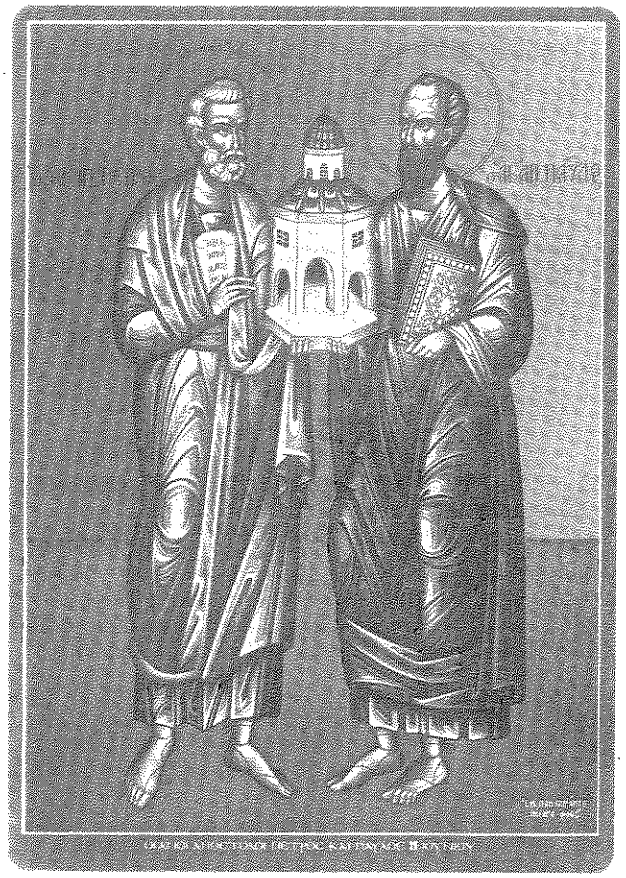

Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί δέν ἄργησε ὁ Πέτρος ν' ὁμολογήση τήν θεϊκήν ὑπόστασιν τοῦ Κυρίου μας ἐφ' ὅσον ἀμέσως εἶδε τήν μεγάλην ἄγραν τῶν ἰχθύων ἐπί μόνω τῷ ρήματι τοῦ Ἰησοῦ. Τό δεύτερον σημεῖον εἶναι ὅτι ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ πλούσιος σέ αἰσθήματα καί στήν κατά Θεόν διαγωγήν του ἦταν ὁ

μόνος ὁ ὁποῖος ἐξέφραζε τό σύνολον τῶν μαθητῶν, καί ὡς ἀπότοκον αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς του ἦτο καί ἡ ἄρνησις ἐν τῷ Πραιτωρίῳ καί ἡ μετέπειτα ἐπανόρθωσις αὐτῆς παρά τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου. Τό τρίτον σημεῖον εἶναι ὅτι ὁ Ἅγιος Πέτρος εἰς ὅλην τήν θητείαν τῆς κατηχήσεως τῆς ἀνθρωπότητος ποῦ ὑπερβαίνει τά τριάκοντα ἔτη εἶναι αὐτός ποῦ ἐμαρτύρησε πρός χάριν τοῦ Κυρίου του ἐπί βασιλείας Νέρωνος ἐν Ρώμῃ.

Β. ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ἀμέσως ἡ σκέψις ἀνάγεται πρός τήν ἄλλην ὑψίστην μορφήν τόν Σαούλ ὁ ὁποῖος περίπου εἴκοσι ἔτη μετά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου φέρων τά σημεῖα τῆς νομικῆς του καταρτίσεως παρά τῷ Γαμαλιήλ εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τήν φωνήν ἐξ Οὐρανοῦ Σαούλ - Σαούλ τί μέ διώκεις; Δέν ἄργησε ὅμως ὁ μετονομασθείς εἰς Παῦλον παρά τοῦ Κυρίου νά ἐπωμισθῇ ὅλον τόν φόρτον τῆς μαθητεύσεως τῶν Ἐθνῶν καί ἀπό νέος εἰς τήν ἡλικίαν μέχρι βαθυτάτου γήρατος νά ἐκπροσωπῇ τόν Ἀναστάντα καί νά ἐκφράζει τό ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ του ἐνώπιον τῶν Βασιλέων καί Αὐτοκρατόρων. Ἡ γραφίς τοῦ Παύλου ἐμπνευσμένη ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον στερεώνει ὁλόκληρον τήν δογματικήν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ ὁποία τολμοῦμε νά ποῦμε ὅτι εἶναι ἡ μοναδική ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν θείων γραμμάτων. Αὐτός ὁ πολυβασανισθείς Παῦλος ὡς ἐκτείθεται μέ τήν πρός Κορινθίους Ἐπιστολήν του εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ὁδήγησε τήν ἀνθρωπότητα εἰς ζωήν αἰώνιον. Ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης κλείνει γόνυ πρό τῆς ἀλύσεως τῆς ἀποκειμένης, τώρα ἐν Ρώμῃ.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ

Υπό του Πανοσιολογιώτατου καθηγουμένου της Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀδελφοθέου Ἀρχ. Μακαρίου.

α) Ὁ Ἐκκλησιαστικός χαρακτήρ τῆς ἑρμηνείας τῶν Ἁγίων - Γραφῶν.

Ἡ Ἁγία Γραφή, δηλ. ἡ Π.Δ. καί ἡ Κ.Δ., εἶναι θεόπνευστον βιβλίον (Β΄ τομ. γ΄ 11,17), εἶναι βιβλίον ἱερόν πού ἀπευθύνεται πρός ὅλους τούς πιστούς (Γαλ. ἐπιστ.1)

Μέσα εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν, ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἡ ἐκκλησία ὁμολογεῖ ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Γραφή, εἶναι θεόπνευστο ποίημα του Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀφοῦ λοιπόν ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι θεόπνευστος, εἶναι κι ἀξιόπιστος καί τοῦτο συνεπάγεται τήν ἀπαλλαγήν ἀπό κάθε πλάνην.

Ὡς σκοπόν της ἔχει νά διδάξῃ τήν ἀλήθειαν εἰς τόν κόσμον (Ρωμ. γ΄, 21) νά φανερώσῃ τόν Ἴδιον τόν Θεόν. Ὁ Κύριος ἀπεκαλύφθη εἰς τούς Ἀποστόλους του οἱ ὁποῖοι ἀπετέλεσαν τόν πυρήνα τῆς πρώτης ἐκκλησίας εἰς τήν ὁποίαν κατώκησε τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖο εἶναι ὁ φύλαξ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, εἶναι ἡ ψυχή τῆς ἐκκλησίας (Εφεσ. 4,4). Οἱ ὁμολογοῦντες τόν Κύριον Ἰησοῦν, δέν εἶναι παρά οἱ ἐν πνεύματι εἰς ἕν σῶμα βαπτισθέντες καί πάντες εἰς ἕν πνεῦμα ποτισθέντες (1. Κορινθ. 12,13).

Πρῶτοι ἐβαπτίσθησαν οἱ Ἀπόστολοι (Πράξ. 1,5) διά τῆς ἐπιφοιτήσεως δέ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπορεύθησαν εἰς τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης καί ἐμαθήτευσαν πάντα τά Ἔθνη.

Ἀφοῦ λοιπόν ἡ ἐκκλησία εἶναι φύλαξ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί σκοπός της εἶναι, νά διαφυλάξῃ τό περιεχόμενόν της ἀνόθευτον, ἔχει καί τό μόνον δικαίωμα νά ἀναλύσῃ καί νά ἑρμηνεύσῃ τάς ἀποκεκαλυμμένας ἀληθείας της. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν διατηρεῖται μόνον εἰς τήν ἐκκλησία ἀλλά καί εἰς τήν Ἀποστολικήν Παράδοσιν ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἄλλη πηγή τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, τήν ὁποίαν οἱ Ἀπόστολοι παρέδωσαν εἰς τήν ἐκκλησίαν.

Ἀφού ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ ἱερά Παράδοσις ἀνήκουν εἰς τήν ἐκκλησίαν, μόνον μέσα εἰς τήν ἐκκλησίαν ἦτο δυνατόν νά ἑρμηνευθῇ ἡ Ἁγία Γραφή εἰς τήν ὁποίαν ἐνοικεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἁγία Γραφή καί Ἀποστολική Παράδοσις φέρουν το μήνυμα τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖον κρατεῖ ἡ ἐκκλησία ὡς μητέρα δέ συγγράφει τά Εὐαγγέλια.

Ἑπομένως, ἐκτός τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καμμία ἄλλη διδασκαλία καί ὀρθή ἑρμηνεία τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ δέν ἦτο δυνατή. (Βλ. χρ. Κρικώνη, Ἐκκλ. διδάσκει καί ἑρμην. τῆς Θ. Ἀποκαλύψεως, σελ. 58 - Θεσ/νίκη 1986). Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λό-

γου τοῦ Θεοῦ καί ἡ πίστις εἰς αὐτόν, ἑρμηνεύεται μέσα εἰς τήν ἐκκλησίαν. Διά τοῦτο καί ἡ ἑρμηνεία αὐτή φέρει τον ἐκκλησιαστικόν χαρακτήρα.

Ὁ ἐκκλησιαστικός χαρακτήρ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, προδίδει εἰς τήν ἑρμηνείαν της διπλήν μεγάλην σημασίαν ἀφ' ἑνός διά τῶν Ἀποστόλων, ἀφ' ἑτέρου διά τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων.

Ἡ ἐκκλησία εἶχε τήν ἐξουσίαν νά ἑρμηνεύη τήν Ἁγίαν Γραφή ὡς ἡ μόνη φύλαξ τῶν Ἀποστολικῶν κηρυγμάτων. Ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ ἐκκλησία δέν ἦτο δυνατόν νά διαχωρισθοῦν ἤ νά τεθοῦν ἀντιμέτωποι. Ὁ Ὠριγένης τονίζει ἐπιμόνως τήν ἑνότητα, μεταξύ Ἁγίας Γραφῆς καί ἐκκλησίας. Ὁ ἐκκλησιαστικός χαρακτήρ τῆς ἑρμηνείας τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ἀνεπτύχθη ἐντός καί ἐκτός τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἐντός τῆς ἐκκλησίας ἀπετέλεσε λειτούργημα πνευματικόν, τό ὁποῖον συμπληρώνει τήν Ἁγίαν Γραφήν καί ὡς ἑρμηνευτής ἐπεξηγεῖ τά δυσχερῆ χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὥστε νά κατανοοῦν οἱ πιστοί τό περιεχόμενόν της. Τό περιεχόμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς μόνον ὑπό τό φῶς τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ἐντός τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ἐνοικεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα «ἵνα ὁδηγῇ αὐτήν εἰς πάσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰωαν. 16, 13) εἶναι δυνατόν νά κατανοηθῇ καί νά ἑρμηνευθῇ. Διά τοῦτο καί ἡ Παράδοσις συμπληρώνει τήν Ἁγίαν Γραφήν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πρώτη γραπτή διατύπωσις τῆς παραδόσεως τῶν Ἀποστόλων, ἡ δέ προφορική εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα ὑπό τό φῶς τῆς ὁποίας πρέπει νά ἑρμηνεύεται ἡ Ἁγία Γραφή.

Ἄρα ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ αὐθεντικός ἑρμηνευτής καί τῆς προφορικῆς καί τῆς γραπτῆς παραδόσεως ἡ ὁποία κατευθύνεται ὑπό τῶν Ἐπισκόπων συνερχομένων εἰς Οἰκουμενικάς Συνόδους (Ἰ. Καρμίρη. Ἀθῆναι 1955 - 1956 σελ. 9-10).

Ἡ Ἱερά Παράδοσις ἔχει συμπληρωματικόν χαρακτήρα, διότι διδάσκει ὑπαινισσόμενα εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν. Ἡ θεία Ἀποκάλυψις ἔχει ἐμπιστευθῆ εἰς τήν ἐκκλησίαν τῆς ὁποίας θεματοφύλαξ καί ψυχή εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ Ἱερός Αὐγουστῖνος λέει «ὅτι εἶναι ἡ ψυχή εἰς τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦτο εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ ὅπερ ἐστίν ἡ ἐκκλησία (Αὐγ. Λόγοι 267 καί 268 PL, 38, 1231). Ἡ ἐπίκλησις τῆς παραδόσεως ἦτο πράγματι ἐπίκλησις εἰς τό φρόνημα τῆς ἐκκλησίας, διότι ἡ ἐκκλησία εἶχε τήν γνώσιν καί τήν κατανόησιν τῆς ἀληθείας καί τῆς ἐννοίας τῆς ἀποκαλύψεως.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ διδάσκαλος καί ἑρμηνευτής τῆς Ἀποκαλύψεως, ὁ ὁποῖος ἐχορήγησε αὐτήν εἰς τόν ἄνθρωπον.

Οἱ Πατέρες δέ τῆς ἐκκλησίας προσεπάθησαν διά τῆς ἑρμηνείας νά εὕρουν τό βαθύτερον νόημα τῶν κειμένων, ὥστε νά φτάση ὁ ἄνθρωπος εἰς τήν λύτρωσιν (χρ. Κρικώνη μνημ. ἔργ. σελ. 61). Εἰς ὁλόκληρον τήν Ἁγίαν Γραφήν ὑπάρχουν ἀλήθειες ἀποκεκαλημμέναι ὅπου συναντᾶται ὁ Θεός μέ τόν ἄνθρωπον (Γ. Φλωρόφσκυ, Ἁγία Γραφή, ἐκκλησία, Παράδοσις ὑπό Νικ. Θεσ/νίκη 1976).

Ἡ ἑρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀσκεῖται ὑπό τῆς ἐκκλησίας ἀποκλειστικῶς διά τῶν Πατέρων της, οἱ ὁποῖοι δίδουν καί τόν προσωπικόν των χαρακτήρα (Θ.Η.Ε. τόμ. 5 σελ. 850).

Ἡ ἄγνοια τῶν Γραφῶν προεκάλεσε μύρια κακά, ὅπως τάς αἱρέσεις.

Ἡ πρώτη ἐκκλησία ἐβαπτίσθη τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπου, καί ἤρχισεν νά αὐξάνει, ἐνεδύθη δύναμιν ἐξ ὕψους. Διά τοῦ πνεύματος οἱ Χριστιανοί ἑνοῦνται εἰς τόν Χριστόν, συνιστοῦν σῶμα.

Ἡ ἐκκλησία θέλουσα νά ἀντιμετωπίση τούς αἱρετικούς, προκάλεσε τήν ἑρμηνείαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν (Εἰρηναῖος Ηγήσιπος, Θεόφιλος Ἀντιοχείας).

Δύο ἦσαν οἱ σχολές οἱ ὁποῖες ἀσχολήθηκαν μέ τήν Ἑρμηνευτική, ἤ Ἀλεξανδρική καί ἡ Ἀντιοχειανή, μέ ἐκπροσώπον τόν Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον. Οὗτος διεκρίνετο διά τό πνευματικόν του βάθος καί μεγαλεῖον τῆς Ἑρμηνείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Οἱ Πατέρες θεωροῦν τήν Ἁγίαν Γραφήν, ὅτι εἶναι ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ, τό μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας. Ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ κατανόησής της, ὑπῆρξε μόνον ἐντός τῆς ἐκκλησίας, διότι καθοδηγεῖται ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Αὐτήν τήν δυνατότητα παρέχει ἡ Ἀποστολική Παράδοσις, ἡ ὁποία φυλάσσεται ἐντός τῆς ἐκκλησίας.

Ἀφοῦ ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Γραφή, εἶναι θεόπνευστον ποίημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἐκκλησία παραδέχεται ὅτι εἶναι πλήρης τῆς τοῦ Θεοῦ ἀληθείας καί ζωῆς, ἡ δέ ἑρμηνεία της ἀποβλέπει εἰς τήν ἑρμηνείαν τῶν κρυφῶν ἐννοιῶν.

Κάθε γεγονός τῆς Π.Δ., ἔχει τό ἀντίστοιχόν της εἰς τήν Κ.Δ.

Ὁ Χριστός ἦτο ἡ πλήρωσις τῶν προφητειῶν, ὁ Πάσχων Ἐσταυρωμένος. Ὑπάρχει ἑνότητα μεταξύ τῶν δύο Διαθηκῶν, διά τοῦτο οἱ Πατέρες ἑρμηνεύουν τήν Γραφήν, βάσει τῶν ἰδίων της χωρίων, με τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (χρ. ὁμιλία ιε' εἰς Γένεσιν α' PG 53, 119).

Ἔργον τῶν ἑρμηνευτῶν εἶναι νά φανερώσουν τόν λόγον τοῦ Πνεύματος (Ὠριγένης). Ἡ ἑρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι δύσκολος, διότι ἀναφέρεται εἰς τό πρόσωπον του Χριστοῦ, ἀλλά διά τῆς σχέσεως τῶν ἐννοιῶν του κειμένου ὁ ἑρμηνευτής φθάνει εἰς τήν ὀρθήν ἑρμηνείαν (Γρηγ. Νύσσης περί κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου, κεφ. η' PG. 44.90).

6) Ἡ Ἐκκλησιαστική αὐθεντία καί τό ἀλάθητον αὐτῆς.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι τό ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς, εἰκόνα τῆς παρουσίας του εἰς τόν κόσμον. Τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἐφώτισε τούς Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλεσαν τήν Πρώτην ἐκκλησίαν. Ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἡ ἀποκάλυψίς του ἐπί τῆς γῆς, τά δέ μέλη της εἶναι ὁ νέος Ἰσραήλ (βλ. Γαλάτ.) ἔθνος ἅγιον (Α. Πέτρου 6 9-10).

Τό ἀδύνατον τῆς πλάνης ἀνήκει μόνον εἰς τήν ἐκκλησίαν καί τάς Συνόδους της, καθοδηγητής δέ αὐτῆς

εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἡ πλήρης αὐθεντία ὑπάρχει μόνον εἰς τάς Γραφάς καί τάς Οἰκουμενικάς Συνόδους της αἱ ὁποῖαι παριστοῦν τήν Ἁγίας ἐκκλησίαν (Θ. Ζήση Γεννάδιος Β' Σχολάριος, Ἀνάλεκτα τάδων Πατ. Ἱδρ. Παρ. Μελετῶν Θεσ/νίκη 1980 σελ. 351).

Τό Ἅγιον Πνεῦμα φωτίζει καί τούς Πατέρες τῆς ἐκκλησίας ὥστε νά ἐξηγοῦν ὅσα ἐλάλησε ὁ Θεός (εθρ. α, 1,2).

Ὁ Χριστός ἀπεκαλύφθη εἰς τούς καταλλήλους προετοιμασμένους, οἱ ὁποῖοι ὡς ὄργανά του θά κατέγραφον τάς θείας ἀνακοινώσεις του καί ἀποκαλύψεις.

Ἡ ἐκκλησιαστική αὐθεντία δέν συγκρούεται οὔτε μέ τάς μεθόδους τῆς φιλολογικῆς, οὔτε ἱστορικῶς κριτικῆς τοῦ κειμένου τῶν βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, διότι ἡ ἐκκλησία οὐδέποτε ἐδέχθη τήν κατά γράμμα θεοπνευστίαν ἤ ὡς αὐθεντικόν οἱονδήποτε κείμενον.

Ἐπειδή ἡ Ἁγία Γραφή περιέχει τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἔχει ἀποκτήσει ἀπόλυτον κῦρος καί αὐθεντίαν, ἐντός τῆς ἐκκλησίας, ὅλοι δέ οἱ πιστοί, ὀφείλουν νά συμμορφώνουν τήν ζωήν τους καί τήν διδασκαλίαν τους, πρός τό περιεχόμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ μόνος αὐθεντικός φύλαξ καί μάρτυς, ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖ περί τῆς γνησιότητος καί αὐθεντικῆς Γραφῆς.

Ἡ ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ προηγεῖται τῆς Γραφῆς. Χριστός ἐνεφανίσθη καί συνεχίζει νά ἀποκαλύπτεται εἰς τήν ἐκκλησίαν.

Ἡ αὐθεντία εἰδικότερον ἀναφέρεται εἰς τούς συγγραφεῖς τῶν ἱερῶν βιβλίων καί εἰς τό κείμενον.

Μέ τήν θεοπνευστίαν συνδέεται καί τό ἀλάθητον, κατά τήν ὁποίαν μόνον αἱ σωτηριώδεις ἠθικοδογματικαί ἀλήθειες δύνανται νά θεωρηθοῦν θεόπνευσται τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι ἀλάθητος ὡς πλήρωμα ὡς πνευματικόν σῶμα με κεφαλήν τόν Χριστόν. Ψυχή δέ αὐτῆς, τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό καθοδηγοῦν αὐτήν εἰς πάσαν τήν ἀλήθειαν.

Κατά τόν Ἀπ. Παῦλον (Α. Τιμ. γ' - 15) ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ ἀλάθητος φορεύς, ἑρμηνευτής καί διδάσκαλος τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας διά τοῦτο εἶναι ὁ μόνος ἀλάθητος φορεύς.

Τό ἀλάθητον μαρτυρεῖται εἰς τόν Κύριον, ὁ ὁποῖος διεκήρυξ ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή. (Ἰωάν. 14) καί ὅτι θά παραμείνη ἐντός τῆς ἐκκλησίας «Πάσας τάς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». (Ματθ. 28,20).

Ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἡ ἑνότης αὐτή φανερώνεται εἰς τόν Μυστικόν Δεῖπνον καί εἰς τήν Πεντηκοστή ἡ δέ Πεντηκοστή συνεχίζεται εἰς τήν ἐκκλησίαν μέ τήν Ἀποστολικήν διαδοχήν. Διά τοῦτο καί ἔχει ὑποχρεωτικό κῦρος καί αὐθεντίαν, διότι ἡ Ἀποστολική Παράδοσις ἀποτελεῖ συνέχισιν τῆς αἰωνίου παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν ἐκκλησίαν.

Ἡ ἐκκλησία, εἶναι ἀλάθητος ὡς πλήρωμα μαζί κληρικοί καί λαϊκοί, αὐθεντικόν δέ ὄργανον τῆς ἀλάθητης διατυπώσεως τῆς πίστεως, εἶναι ὁ συνοδικός θεσμός, ὅπου ἀντιπροσωπεύεται ἡ διά τῶν διαδόχων τῶν Ἀποστόλων (Χρυσ. ὁμιλ. 76 - εἰς Ἰωάννην 4 PG 59-471).

Τό σῶμα τῆς ἐκκλησίας εἶναι φορεύς τοῦ ἀλαθήτου τονίζει ὁ Χρυσόστομος, ὡς ὅλον «τά πάντα κοινά τό βάπτισμα, τό διά τῆς πίστεως σωθῆναι» (χρυσ. ὁμιλίας εἰς τήν πρός Ἐφεσίους 1. PG 62,81). Ἡ ἐκκλησία ὡς θεῖο καθίδρυμα, συνεχίζει τήν εἰς πνεύματι ζωήν τοῦ Χριστοῦ ἐν ἀντιθέσει πρός τούς αἱρετικούς, οἱ ὁποῖοι ὡς ἀποκόμενοι ἐκ τῆς ἐκκλησίας δίδουν προσωπικήν αὐθεντίαν εἰς τήν διδασκαλίαν των.

Τό ἴδιο ποιοῦν καί οἱ διαμαρτυρόμενοι οἱ ὁποῖοι ἑρμηνεύουν τήν Ἁγίαν Γραφήν, βάσει ἀτομικοῦ φωτισμοῦ. Τό ὅτι ἡ ἐκκλησία συνεχίζει τήν ἐν πνεύματι ζωήν τήν Εὐαγγελιζομένη πάντοτε τόν αὐτοῦ Λόγον, ἔχων τήν ἀρχή εἰς τόν Κύριον, (Ἰωάν. 17, 11, 21-23), ἔχει τήν αὐθεντίαν καί εἶναι ἑρμηνευτής, τῆς θείας Ἀποκαλύψεως.

Ἡ αὐθεντία αὐτή πηγάζει ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐκκλησία μέ τούς ἀγώνας της ἐναντίων τῶν Ἀρειανῶν καί ἄλλων ἐθριάμβευσε καί συνειδητοποίησε ὅτι ἀποτελεῖ σῶμα, τό ὁποῖον ἀνέλαβε τήν ἑρμηνείαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

γ) Ἡ Προσφυγή εἰς τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Παράδοσις εἶναι τό σύνολον τῶν θείων ἀληθειῶν, τό ἀναφερόμενον εἰς τήν Χριστιανικήν πίστιν, τό παραδοθέν ἀρχικῶς μέν ὑπό τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἀποστόλων, προφορικά εἰς τήν ἐκκλησίαν κατά τήν ἀδιάκοπον διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων.

Περιέχει τήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ μετά τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἀκόμη ἡ Παράδοσις περιλαμβάνει κάθε τί, τό ὁποῖο ἀναφέρεται εἰς τήν λατρείαν, τό πολίτευμα, τά ἤθη κι ἔθιμα καί τήν ἐν γένει ζωήν τῆς ἐκκλησίας (Θ.Η.Γ. τόμ. 109 σελ. 2).

Ἡ προσφυγή εἰς τήν παράδοσιν πρός ἑρμηνείαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἀποτελεῖ προσφυγήν εἰς τό φρόνημα τῆς ἐκκλησίας, διά τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐπιβεβαίωση τῆς πίστεως ἡ ὁποία διετηρήθη εἰς τήν ἐκκλησίαν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφει «στήκετε καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις». (Β' Θεσ. 6' 15) (Κορ. 11,2), ἅς ἐδιδάχθητε, εἴτε διαλόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν (Β. Θεσ. 6'15).

Ἡ Ἱερά Παράδοσις, εἶναι τό προφορικόν κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων τό ὁποῖον παρεδόθη εἰς τούς πιστούς τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τήν πραγματείαν του περί Ἁγίου Πνεύματος, τονίζει τήν πραγματικήν ἔννοιαν τῆς Παραδόσεως.

Συχνά ἐπικαλεῖται τήν ἄγραφον Παράδοσιν καί τονίζει ὅτι δίχως τόν ἄγραφον κανόνα τῆς πίστεως, εἶναι ἀθάνατον νά συλλάβη κανείς τήν ἀληθή διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Εἰδικά ὁ Μ. Βασίλειος, παρατηρεί, ὅτι ἐάν ὅλοι ἐδέχοντο τήν ἀλήθειαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, δέν θά ἐδημιουργεῖτο πρόβλημα, εἰς τήν ἐκκλησίαν.

Ἡ προσφυγή εἰς τήν ἀρχαίαν πίστιν, σημαίνει ὁμοφωνία πρός τήν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν.

(συνεχίζεται)

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΚΥΠΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟΝ

Κατόπιν τῆς προσφορᾶς ὡς Ἕλληνες τήν ὁποίαν ἐκάναμε εἰς τόν ἀγῶνα τοῦ Κόλπου εἴχαμε ὅλοι την πεποίθησιν πῶς το θέμα τῆς Κύπρου ἦτο ἐκ τῶν πραγμάτων λελυμένο. Ἡ επίσκεψις τοῦ Πρωθυπουργοῦ μας εἰς Κύπρον καί τά σχετικά ἀνακοινωθέντα μᾶς τοποθετοῦν ὅλους ἐπί ξυροῦ ἀκμῆς. Εἴδατε λοιπόν πολλές φορές μερικές ἐνδείξεις οἱ ὁποῖες φαίνονται ὅτι εἶναι εὐοίωνοι ἔρχεται ἡ σκληρά πραγματικότης καί τάς ἀνατρέπει; Πιστεύομεν βέβαια πῶς ὁ Θεός δέν θά ἀφήσει τήν αἱμόφυρτον Κύπρον νά μήν ἀπελευθερωθῆ ἀπό τόν ἀχρεῖον ζυγόν τῶν Τούρκων ἀλλά αὐτή ἡ μέρα τις οἶδε ποτέ θά ἔλθη Ἐπιτρέπεται ὅλος ὁ κόσμος νά εἶναι ἐλεύθερος οὐδέ αὐτά τά τείχη τοῦ Βερολίνου νά μένουν ὄρθια καί ἡ Κύπρος σάν μία ἄλλη κατάδικος νά κρέμεται ὁλόκληρη ἡ ζωή της ἀπό τά χέρια τῶν ἀδιστάκτων. Ἡ ἀφορμή πρέπει νά ἐντοπισθῆ ἀλλοῦ διότι ἡμεῖς οἱ εὑρισκόμενοι ἐν τῆ Ὀρθοδόξω Ἐκκλησία πρέπει νά φροντίσωμεν νά ζήσωμεν ἐν Κυρίω ὄχι μόνον περιφέροντες ὄνομα χριστιανικόν ἀλλά βιοῦντες μέ τήν ἀπόλυτον ἔννοιαν τήν ζωήν τῆς ἀγνότητος καί μή φθορᾶς.

2. Η ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὕστερα ἀπό αγῶνα φοβερόν καί σάλον ἐν τοῖς κόλποις της ὁδηγεῖται πανικόβλητος νά ἐφαρμόσει ὅτι προστάζουν αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Ἀλλά αὗται αἱ ἀποφάσεις μένουν μόνον ὡς γράμμα κενόν, διότι ἡ περί τόν Σεραφείμ ἄγουσα πραγματικότης ἐννοεῖ πάντα τά ἁπλά πράγματα νά τά καθιστᾶ δυσεπιλύτως δύσκολα. Φαίνεται πῶς ἡ Ἑλλάδα εὑρίσκεται εἰς χαώδη πνευματική κατάσταση ἄλλως ἡ ἀνοχή τοῦ Θεοῦ ἐπικρέμαται ἐπί τῶν κεφαλῶν μας. Δέν δίδεται λύσις σέ κανένα πνευματικόν πρόβλημα ἀλλά μόνον ὅλα αὐτά εὑρίσκονται εἰς μετέωρον θέσιν. Κύριέ μου λυπήσου μας καί δίδε λῦσιν εἰς τά πεπραγμένα τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας.

3. ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΕΝΩΣΙΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΑΣ ΤΗΣ ΣΕΜΠΑΖΗ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Ἡ προσεχής Ὀρθόδοξος ἱστορία θά ἐκφράσει τό σατανικόν σχέδιον τῆς ἑνώσεως τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας μετά τῶν Μονοφυσιτῶν. Εἶναι ποτέ δυνατόν αἱ τέσσαρες Οἰκουμενικαί Σύνοδοι αἱ ὁποίαι κατεδίκασαν τούς Μονοφυσίτας (Ἀρμενίους, Κόπτας κ.ἄ.) νά μήν ὡμίλουν ἐν Πνεύματι Ἁγίω ὅταν τούς ἀφώριζαν; Ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. κρατοῦντες ἀκραιφνῶς ὅλας τάς Οἰκουμενικάς Συνόδους «καγχάζομεν» διά τό κατάντημα τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἡ ὁποία ἀπό κανονικόν ὀλίσθημα σέ κανονικόν ὀλίσθημα θά φθάσει νά παραδώσει θάττον ἤ βράδιον τήν Ὀρθοδοξίαν εἰς χείρας τοῦ Ἀντιχρίστου. Καλοῦμεν λοιπόν ὅσους ἀκόμη παραμένουν εἰς τάς Νεορθοδόξους τάξεις νά ἐπανέλθουν εἰς τήν Μίαν Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία ἐκφράζεται μόνον διά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Κάνιγγος 32 προεδρεύοντος αὐτῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου Β΄.

4. ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ, Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ

Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ θεσμός τοῦ πολιτικοῦ γάμου τόν ὁποῖον ἐψήφισε ἡ παρελθοῦσα Κυβέρνησις καί τόν ὁποῖον ψευδουϊοθετεῖ ἡπαροῦσα τοιαύτη ἔχει ὑποστεῖ ἱστορικήν καταδίκην. Ὁ ἴδιος ὁ ἄρχων τῆς παρελθοῦσης «ὕστερα ἀπό γενικήν κατακραυγήν καί καλύψας τό ἀνόμημά του προσέφυγεν στήν Ἐκκλησίαν καί ἔκανε Ἐκκλησιαστικόν γάμον καθώς ἐπίσης τόν βλέπομεν λαμπαδοφοροῦντα μπροστά στην Παναγία τῆς Τήνου. Οὐαί τοῖς ἠττημένοις ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι καί μεῖς ντροπή σέ σᾶς ποῦ ἐκάματε πολιτικόν γάμον. Σπεύσατε νά ἐπανορθώσετε γιατί σᾶς ἀναμένει ἡ γέενα τοῦ πυρός.

Ἄσμα ἀσμάτων

Ἐδιαβάσαμε μετά ντροπῆς τήν μετάφρασιν τοῦ ἄσματος ἀπό τόν Θεολόγον Γρηγόριον Γιάνναρον. Μά ἐπιτέλους δέν θά βάλει μυαλό αὐτός ποῦ τόσα τοῦ κατονομάζει ὁ μον. Θεόκλητος Διονυσιάτης. Οὐαί λοιπόν σέ σένα κ. Γιάνναρε ποῦ ἀποτολμᾶς τήν Θείαν ἕνωσιν τοῦ Ἰησοῦ μετά τῆς Ἐκκλησίας Του νά τήν καταβιβάσεις σε τοιοῦτον ὁμοφυλικόν σύμπλεγμα. Δέν φοβᾶσε τά οὐαί τοῦ Κυρίου μας σ' αὐτούς ποῦ ἀποτολμᾶν νά προσθέσουν ἤ ἀφαιρέσουν τί εἰς αὐτά ποῦ μᾶς παρεδώθησαν παρά τοῦ Ἰδίου καί τῶν Ἅγ. Πατέρων μας; Σπεῦσε νά μετανοήσεις διότι ἀλλέως σέ ἀναμένει ἡ αἰώνια καταδίκη. Τό νά ἁμαρτάνουμε κ. Γιάνναρε ὅπως ἄλλωστε λέγεται γιά σᾶς εἶναι γνωστόν ἀλλά νά τολμοῦμε νά βεβηλώνουμε τά ἅγια τοῖς ἁγίοις εἶναι ἐξοφθάλμως φοβερόν.

ΕΟΡΤΑΙ

Εἰς τόν ἑορτάζοντα Σεβ. Μητροπολίτην Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνον ἡ ἐφημερίς μας ἐκφράζει ἀπείρους εὐχάς ὅπως ο Κύριος διαφυλάττει αὐτόν μέ ὑγείαν κατ' ἀμφω καί ἐπ' ὠφελεία τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τήν ἱεραρχίαν τήν ὁποίαν ὑπάγεται. Ὁ Σεβ. κ. Ἰουστίνος διά μέσου τοῦ χρόνου εἶναι φίλος τῆς Φωνῆς Ὀρθοδοξίας καί τακτός συνεργάτης αὐτῆς.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΣ ΣΑΜΠΕΖΗ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Ἀσχέτως τό τί ἐγράφησαν εἰς προηγούμενον φύλλον τῆς ἐφημερίδος καί γενικά εἰς τόν Ὀρθόδοξον τύπον διά τό ἔγκλημα (ἔτσι θά τό χαρακτηρίσει ἡ Ὀρθοδοξία) δι' αὐτά, πού ἐλέχθησαν καί συνεφωνήθησαν εἰς ΣΑΜΠΕΖΗ Ἐλβετίας μεταξύ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας και ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Καλχηδονίων (γράφε Ἀρμενίους) ἡ Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας θά «προσφύγει» ν' αναγράψη τόν ἀγῶνα τόν ὁποῖον διεξάγει ὁ ἡμέτερος Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος, καί εἶναι τιμή σ' αὐτόν ποῦ ἀνόρθωσε τό ἀνάστημά του διά νά κρημνίση τό τεῖχος τοῦ αἴσχους ποῦ ἔλαβεν χώραν προσφάτως εἰς τήν Ἐλβετίαν. Ἀπό σήμερον ἀρχόμεθα νά «ἐπιλέγωμεν» βασικά σημεῖα τοῦ πρώτου τεύχους, διά νά λάβη γνῶσιν ὅλος ὁ γνήσιος Ὀρθόδοξος Ἑλληνισμός τί γίνεται ἐν τοῖς ἡμετέροις χριστιανικοῖς πράγμασι:

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Ποιμένες πολλοί διέφθειραν τόν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τήν μερίδα μου, ἔδωκαν τήν μερίδα τήν ἐπιθυμητήν μου εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμόν ἀπωλείας, δι' ἐμέ ἀφανισμῷ πᾶσα ἡ γῆ».

(Ἱερεμίου ιβ' 10-11)

Ζοῦμε σέ ἔσχατες μέρες. Ἐποχή ἀποστασίας ἀπ' τό Θεό. Τό «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» (Ματθ. κδ' 15), πού εἶναι ἡ πλάνη καί ἡ αἵρεσις, θά σταθῆ «ἐν τόπῳ ἁγίῳ», πού εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία μας. Τότε θά κινδυνεύσουν νά πλανηθοῦν καί οἱ ἐκλεκτοί (Ματθ. κδ' 24). Καί αὐτό τό «τότε», φαίνεται ὅτι δέν εἶναι πολύ μακρυά μας. Εἶναι στίς μέρες μας.

Σήμερα, δέν εἶναι μόνο οἱ αἱρετικοί πού βυθίζονται ὁλοένα καί περισσότερο στήν πλάνη καί στήν κακοδοξία. Εἶναι καί πολλοί Ὀρθόδοξοι ἀδελφοί μας, πού ἔχουν προσκυνήσει τόν νέον «Θεό» τοῦ Βαάλ, πού εἶναι ἡ Παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἶναι οἱ Οἰκουμενιστές «Ὀρθόδοξοι», που ἔπαυσαν νά εἶναι Ὀρθόδοξοι, γιατί πρόδωσαν τήν πίστι μας. Ταύτισαν τήν Ὀρθοδοξία μέ τήν πλάνη καί τήν κακοδοξία. Καί ἐργάζονται γιά τήν ἐγκαθίδρυσι μιᾶς νέας «ἐκκλησίας», πού ὅλοι οἱ αἱρετικοί θά εἶναι μέλη της. Ἀκόμα, κι' οἱ ἀλλόθρησκοι. Εἶναι ἡ «νέα θρησκεία» πού ἐπιδιώκει ἡ «νέα τάξι πραγμάτων»!

Οἱ Οἰκουμενιστές αὐτοί «Ὀρθόδοξοι» ἐργάζονται δραστήρια ἤδη ἀπό τόν περασμένο αἰῶνα. Τό πρῶτο ὅμως καί μεταλύτερο ἐπίτευγμά τους στόν ἱερό χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας ἦταν ἡ ἀλλαγή τοῦ Ἑορτολογίου τό 1924, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπισύρουν στα κεφάλια τους οἱ στρηνιάσαντες καινοτόμοι τίς ἀρές καί τ' ἀναθέματα τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου του 1583. Ἔκτοτε, στό διάστημα αὐτό μέχρι σήμερα οἱ Οἰκουμενιστές «Ὀρθόδοξοι» προχώρησαν ἀκάθεκτοι στήν καταστροφική τους πορεία. Ἔφθασαν στό σημεῖο νά προσεύχονται μαζί μέ τούς αἱρετικούς καί ἀλλοθρήσκους, ὅπως στήν Ἀσσίζη. Ἀκόμα, κι ὁ Ἴδιος ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἔφθανε στό σημεῖο νά «συλλειτουργῆ» μέ τόν Πάπα, τόν «ἀντίχριστο», κατά τόν Ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό.

Τελευταῖα, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1990 ἀπεφάσισαν τήν ἕνωσί τους μέ τούς Μονοφυσῖτες, πού ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἐπί χίλια πεντακόσια χρόνια μέχρι σήμερα τούς θεωρεῖ αἱρετικούς. Τέσσερες Οἰκουμενικές Σύνοδοι τούς ἀναθεματίζουν ὡς αἱρετικούς καί κακοδόξους. Καί ὅμως, ἔρχονται σήμερα οἱ ἐκκλησιαστικοί ἡγέτες τῶν οἰκουμενιστῶν «Ὀρθοδόξων» καί τούς ἐμφανίζουν ὡς Ὀρθοδόξους καί ἀποφασίζουν τήν ἕνωσι μαζί τους, σέ πεῖσμα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐμεῖς, εἴχαμε τήν εὐκαιρία ν' ασχοληθοῦμε μέ τό σοβαρώτατο αὐτό θέμα, τό ὁποῖο θά μπορούσαμε νά ὀνομάσουμε «παγκόσμιο σκάνδαλο» καί νά διαφωτίσουμε τούς πραγματικούς Ὀρθοδόξους γιά τό μέγεθος τῆς προδοσίας τῆς πίστεώς μας ἀπό τούς ἀνάξιους αὐτούς ποιμένες, που συμφώνησαν τήν ἕνωσι. Τό δημοσίευμά μας αὐτό περιελήφθη ὁλόκληρο στό περιοδικό «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής» (Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1991), ἐπίσης δέ ἐκυκλοφόρησε κι ὡς αὐτοτελές φυλλάδιο μέ τόν τίτλο «Ἡ Ἕνωσις μέ τούς Μονοφυσῖτες» σέ τρεῖς διαδοχικές ἐκδόσεις.

Ἀπ' ὅτι μποροῦμε νά κρίνουμε, τουλάχιστον ἀπό τις ἀντιδράσεις τῶν ἀναγνωστῶν, ἡ ἀπήχησις τοῦ δημοσιεύματός μας αὐτοῦ ὑπῆρξε συγκλονιστική. Σέ μερικούς μάλιστα, ἐντελῶς καλόπιστους, οἱ ἀποκαλύψεις μας φάνηκαν ἀπίστευτες. Δέν μποροῦν νά φαντασθοῦν ποτέ, ἔστω καί οἰκουμενιστές «Ὀρθόδοξοι», νά φθάσουν σ' ἕνα τέτοιο κατάντημα, σέ μιά τόσο μεγάλη «πτώσι πίστεως» ὥστε ν' ἀναιροῦν ἀποφάσεις θεοπνεύστων Ἁγίων Πατέρων καί Συνόδων καί ν' ἀποφασίζουν τήν ἕνωσι μέ τούς Μονοφυσῖτες.

Ἡ «δυσπιστία» αὐτή, τῶν κατά τά ἄλλα καλοπίστων Ὀρθοδόξων, μᾶς ἀναγκάζει νά ἐπανέλθουμε στό ἴδιο θέμα, καί νά δώσουμε περισσότερα στοιχεῖα γιά τήν τολμηθεῖσα Ἕνωσι μέ τους Μονοφυσῖτες. Ἔτσι, ἐλπίζουμε ὅτι πολύς λαός, πού ἔχει παγιδευθῆ ἀπό τά γλυκερά κηρύγματα τῶν «ἀγαπολόγων» ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν τῶν Οἰκουμενιστῶν

«Ὀρθόδοξων» θ' ἀντιληφθοῦν ὅτι οἱ «ποιμένες» τους «διέφθειραν τόν ἀμπελῶνα» τοῦ Κυρίου! Θ' ἀντιληφθοῦν ἀκόμη ὅτι τό θέμα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τους εἶναι σοβαρή ὑπόθεσις καί δέν μποροῦν νά ἐμπιστεύονται στά χέρια τέτοιων ποιμένων, πού προδίδουν τήν Ὀρθοδοξία.

Παρακαλοῦμε τόν Κύριόν μας καί τό νέο αὐτό δημοσίευμά μας νά ἀφυπνίση τίς ληθαργοῦσες συνειδήσεις ὅσων ἀδελφῶν μας ἔχουν παγιδευθῆ ἀπό τά συνθήματα τῶν Οἰκουμενιστῶν «Ὀρθοδόξων», ν' ἀπαγκιστρωθοῦν ἀπ' αὐτές τίς καταστάσεις καί νά ἐπιστρέψουν μέ μετάνοια και ζῆλο στον πανίερο χῶρο τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, πού ἀγωνίζεται νά κρατᾶ ἀκέραιη καί ἀνόθευτη τήν ἀποκαλυφθεῖσα ἀπ' τό Θεό Ὀρθόδοξη πίστι μας.

Σήμερα, ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων, πού λέει ὅτι πιστεύει στό Χριστό εἶναι στό σκοτάδιτῆς αἱρέσεως καί τῆς πλάνης. Βαδίζουν τήν «εὐρύχωρον ὁδόν» (Ματθ. ζ' 13). Ὅσοι ὅμως θέλουν νά εἶναι πραγματικά Ὀρθόδοξοι περνοῦν ἀπ' τήν «στενή» πύλη καί βαδίζουν τήν «τεθλιμμένη ὁδό» (Ματθ. Ζ' 14). Καί ὅλοι αὐτοί οἱ τελευταῖοι ἀποτελοῦν τό «μικρόν ποίμνιον» τῆς Ὀρθοδοξίας, γιά τό ὁποῖον εἶπεν ὁ Κύριος «Μή φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον» (Λουκ. ιβ' 32). Ὅσοι, λοιπόν, μέ τήν χάριν τοῦ Κυρίου, ἀνήκουμε στό μικρό αὐτό ποίμνιο τῆς Ὀρθοδοξίας, ἄς δώσουμε σήμερα τήν ὁμολογία τῆς πίστεώς μας. Κι' ὅποιοι ὁμολογήσουν σήμερα τόν Χριστό, κατ' ἐκείνην τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως θά ὁμολογήση αὐτούς ὁ Κύριος ἐνώπιον τοῦ πατρός Του ἐν οὐρανοῖς (Ματθ. ι' 32).

Εἴθε ὅλοι μας νά τύχουμε αὐτῆς τῆς μοναδικῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου μας.

Ἐλάχιστος τῶν Ἐπισκόπων
† Ο ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΣ
(Μητροπολίτης
Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

1. Ἡ αναγγελία τῆς Ἑνώσεως

Τήν Ἕνωσι μέ τούς αἱρετικούς Μονοφυσῖτες στόν Ἑλλαδικό χῶρο ἀνήγγειλε πρῶτο τό δημοσιογραφικό ὄργανο τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησιατική Ἀλήθεια» (16/11/1990). Στή συνέχεια ἐκυκλοφόρησε τό περιοδικό «Ἐπίσκεψις», μολονότι εἶχε ἑτεροχρονισμένη ἡμερομηνία (1/10/1990), τό ὁποῖο περιεῖχε ἀποκαλυπτικά κείμενα πού θά παραθέσουμε καί θ' ἀναλύσουμε στή συνέχεια.

Ἡ «Ἐκκλησιαστική Ἀλήθεια» εἶναι γνωστό οἰκουμενιστικό ἔντυπο. Σ' ἕνα μάλιστα ἀπ' τά τελευταῖα της τεύχη πληροφορεῖ τούς ἀναγνῶστες της γία τόν «ἅγιο... Φραγκῖσκο τῆς Ἀσσίζης» (16/4/1991)! Στά πλαίσια αὐτά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐξῆρε καί τό γεγονός τῆς συμφωνίας πού ὑπέγραψαν οἱ ἐξουσιοδοτημένοι ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν οἰκουμενιστικῶν «ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» (Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ρωσσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας, Κύπρου, Ἑλλάδος κλπ.), μέ τούς Μονοφυσῖτες.

Ὅλες οἱ ἀνωτέρω «Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες» ἀπό τό 1964, κάτω ἀπό τήν φροντίδα τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβολίου Ἐκκλησιῶν» ἄρχισαν «ἀνεπίσημο» κατ' ἀρχάς «Θεολογικό Διάλογο», που διάρκεσε μέχρι το 1985. Ἐπειδή ὁ «ἀνεπίσημος» αὐτός Διάλογος πῆγε καλά, τόν Δεκέμβριο τοῦ 1985 στο Σαμπεζύ τῆς Γενεύης, ὅπου ἑδρεύει τό πατριαρχικό «ὀρθόδοξο Κέντρο» ἐγκαινιάσθηκε ὁ «ἐπίσημος» Διάλογος παρουσία τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν. Ἔτσι, τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀντιπροσώπευαν οἱ Μητροπολῖτες Μύρων Χρυσόστομος καί Ἐλβετίας Δαμασκηνός, τήν Ἀλεξάνδρεια ὁ Μητροπολίτης Ἀξώμης Πέτρος, τήν Ἀντιόχεια ὁ Μητροπολίτης Γεώργιος Κόντρ, τά Ἱεροσόλυμα (δέν εἶχαν ἀκόμη ἀποσυρθεῖ ἀπ' τόν Διάλογο), ὁ Μητροπολίτης Περιστερίου Χρυσόστομος, τήν Ἑλλάδα ὁ Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος Καλαμαρᾶς κτλ. Οἱ ἐργασίες τοῦ «Διαλόγου» αὐτοῦ «ολοκληρώθηκαν» μέ ἐπιτυχία μ' ἀποτέλεσμα νά ἐπίκειται ἡ «πλήρης κοινωνία τῶν δύο Ἐκκλησίων»! Μάλιστα, ἡ «Ἐκκλησία Ἀλήθεια» τήν «κοινήν Δήλωσι», πού ὑπέγραψαν τά δύο μέρη, δηλ. οἱ οἰκουμενιστές Ὀρθόδοξοι καί οἱ Μονοφυσῖτες, καί ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν συμφωνία τῆς Ἑνώσεως, τήν ἀποκαλεῖ «Κοινή ὁμολογία Ὀρθοδόξου Πίστεως». Τό κείμενο αὐτό θά τό παραθέσουμε στή συνέχεια καί θά φανῆ κατά πόσο εἶναι ὁμολογία Ὀρθοδόξου Πίστεως ἢ ὁμολογία αἱρέσεως»! Μαζί ὅμως μέ τό κείμενο αὐτό τῆς «Κοινῆς Δηλώσεως» ἡ «Κοινῆς ὁμολογίας Ὀρθοδόξου Πίστεως» ὑπέγραψαν κι' ἕνα ἄλλο ἐξ' ἴσου ἐνδιαφέρον κείμενο, πού στό ἐπιγράφουν «Προτάσεις ἐπί τῶν ποιμαντικῶν θεμάτων» καί στό ὁποῖο καθορίζουν τόν τρόπο πού πρέπει ν' ἀκολουθήσουν τά δύο μέρη για να επιβάλλουν τήν Ἕνωσι στά ποίμνιά τους. Καί τό κείμενο αὐτό, τό δημοσιεύουμε στό ἑπόμενο κεφάλαιο.

2. Τήν ἴδια εἴδησι εἴδαμε νά δημοσιεύει καί ἡ ἀγγλόφωνη ἐφημερίδα «The Orthodox Church» (Φεβρ. - Μάρτ. 1991), πού ἐκδίδεται στήν Νέα Ὑόρκη. Παραθέτουμε τό ἀγγλικό κείμενο αὐτούσιο:

Ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου στά ἑλληνικά ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΘΕΟΛΟΓΟΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΝ ΝΑ ΤΕΘΗ ΤΕΡΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ 1500 ΕΤΗ ΧΩΡΙΣΜΟΝ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

ΓΕΝΕΥΗ. Ἐπί 1500 ἔτη οἱ Ὀρθόδοξοι καί οἱ Ἀνατολικοί Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί (Μονοφυσῖτες) δέν κοινωνοῦν μεταξύ τους. Ὁ χωρισμός τους προῆλθεν μετά τήν Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος. Ἡ Σύνοδος ἔγινε το 451 πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί ἐθέσπισε δόγματα περί τῆς φύσεως καί τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως καί οἱ περισσότεροι Χριστιανοί, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τυπικῶς ἐδέχθη τήν Σύνοδον αὐτήν ὡς Οἰκουμενικήν, καί ὡς ἐκ τούτου ἔγκυρη ὡς πρός τήν Δογματικήν διδασκαλίαν. Ἡ Ἀνατολική Ὀρθοδοξία (Μονοφυσῖτες) δέν τήν ἐδέχθη. Ἡ Ἀνατολική Ὀρθοδοξία (Μονοφ.) εἶναι ἀριθμητικῶς ἰσχυροτέρα μορφή Χριστιανοσύνης εἰς τήν Αἴγυπτον, Αἰθιοπίαν καί Ἀρμενίαν καί ἔχει ἀριθμητικῶς σημαντικές Κοινότητες εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν, Ἰνδίαν καί εἰς ἄλλα μέρη τοῦ Κόσμου ὅπου ἔχουν μεταναστεύσει ἄνθρωποι ἀπό αὐτές τίς πέντε περιοχές.

Ἀλλά ὅταν συνηντήθησαν τόν Σεπτέμβριον, ὀλίγον ἔξω ἀπό τήν Γενεύην, 34 Θεολόγοι ἀπό 16 χῶρες, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τήν ἐπίσημον Κοινήν Ἐπιτροπήν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν Ἀνατολικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (Μονοφυσ.) ὁμοφώνως ἐδέχθησαν «μίαν κοινήν δήλωσιν καί συστάσεως πρός τίς Ἐκκλησίες» νά ξεπεράσουν τόν θεολογικόν διχασμόν 15 αἰώνων. Διώρισαν ἐπίσης τέσσαρες ἐπιτροπές ὑποδείξεων διά θέματα «ποιμαντικῆς».

Βασισμένον εἰς κοινήν δήλωσιν τοῦ 1989 μεταξύ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δύο παραδόσεων, καί εἰς τήν ἀνεπίσημον Θεολογικήν συνεργασίαν ἀπό τό 1964 μέχρι το 1971. Τό νέον κείμενον σκιαγραφεῖ τί διδάσκουν οἱ δύο Ὀρθόδοξες οἰκογένειες διά τόν Ἰησοῦν Χριστόν. Σημειώνει ὅτι κάθε πλευρά δέχεται ὅτι ἡ παραδοσιακή ὁρολογία τῆς ἄλλης ἐκφράζει τήν κοινήν πίστιν (ἄν καί κατά τό παρελθόν ἐλέγετο ὅτι οἱ διαφορετικές ὁρολογίες ἐξέφραζαν σημαντικές διαφορές). Ἄν καί δέν ἐπιβεβαιώνουν τήν αὐθεντίαν τῆς Χαλκηδόνος (Δ΄ Οἰκουμεν. Συνόδου) καί τῶν τριῶν ἐπομένων Συνόδων τίς ὁποῖες ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ ὡς Οἰκουμενικές, οἱ Ἀνατολικοί Ὀρθόδοξοι (Μονοφυσῖτες) ἀπήντησαν θετικῶς εἰς τήν Ὀρθόδοξον ἑρμηνείαν τῆς διδασκαλίας αὐτῶν τῶν Συνόδων, ἡ ὁποία δίδεται ἐν περιλήψει εἰς τό κείμενον.

Τοιουτοτρόπως, οἱ θεολόγοι λέγουν, «καί οἱ δύο οἰκογένειες πάντοτε παρέμειναν πιστές εἰς τήν ἰδίαν αὐθεντικήν Ὀρθόδοξον Χριστολογικήν πίστιν, καί τήν ἀδιάσπαστον συνέχειαν τῆς ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ἄν καί μπορεῖ νά ἔχουν χρησιμοποιήσει Χριστολογικούς ὅρους κατά διαφορετικούς τρόπους. Ἡ κοινή πίστις καί συνεχής ἀφοσίωσις εἰς τήν Ἀποστολικήν Παράδοσιν θά πρέπει νά ἀποτελῆ τήν βάσιν τῆς ἑνότητός μας καί τῆς κοινωνίας μας».

Τέλος, διά νά εξαληφθῆ «τό τελευταῖον ἐμπόδιον πρός πλήρη ἑνότητα καί κοινωνίαν τῶν δύο οἰκογενειῶν», τό κείμενον συνιστᾶ οἱ Ἀρχές τῶν δύο παραδόσεων νά ἄρουν «τά ἀναθέματα καί τίς καταδίκες» τῶν Συνόδων ἤ τῶν Πατέρων τῆς ἄλλης οἰκογενείας, καί ὡς ἐκ τούτου ἀναγνωρίζουν ὅτι ὅσοι εἶχαν καταδικασθῆ κατά τό παρελθόν δέν εἶναι αἱρετικοί.

(συνεχίζεται)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΝ ΡΩΣΟΝ ΕΥΒΟΙΑΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΚΑΡΑΒΑ

Κατά τήν Κυριακήν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Ρώσου εἰς Εὐαγγελίστριαν Καραβᾶ Πειραιῶς μετά τό πέρας ἕνα ὑπερπλῆρες μεγάλο ποῦλμαν ἀνεχώρησεν διά τόν ἁγ. Ἰωάννην Ρῶσον Εὐβοίας ἐπί κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ πρωτοπρ. π. Ἰωάννης Μουρίκης συνοδευόμενος ἀπό τήν πρεσβυτέραν του καί τά τέκνα του. Ἀρχηγός τῆς ἐκδρομῆς ἦτο ὁ φίλος ἐπίτροπος κ. Μιχαήλ Φαμέλης μετά τῆς συζύγου του καί ἑνός μεγάλου μέρους τοῦ Ἐκκλησιάσματος, ὁδηγός δέ τοῦ ποῦλμαν ἦτο ὁ κ. Ἠλίας ὁ ὁποῖος, συνήθως, εἶναι τοῖς πᾶσι εὐχάριστος διά τήν εὐγένειά του. Μεταξύ τῶν ἐπιβατῶν ἦτο καί ὁ Οἰκονομ. Σύμβουλος Γ.Ο.Χ. Πρωτονοτάριος κ. Χρῆστος Χαλβατζῆς ὁ ὁποῖος ὡμίλησε ἁρμοδίως κατά τήν Θ. Λειτουργίαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ. Ἡ ἐκδρομή πρός τόν ἁγ. Ἰωάννην Ρῶσον ὑπῆρξε ἄψογος καί κατ' αὐτήν διεμείφθησαν πολλά ψυχωφελῆ, διότι ὅλοι «ἀνεβαπτίσθησαν» ἐπί τῇ προσκυνήσει τοῦ θαυματουργοῦ ἱεροῦ σκηνώματος τοῦ ἁγ. Ἰωάννου. Εὐχόμεθα κατ' ἔτος νά ἐπαναλαμβάνεται αὐτή ἡ «εὐλογία», διότι ὁ ἁγ. Ἰωάννης ὁ Ρῶσος προστατεύει ὄχι μόνον αὐτούς ποῦ τόν ἐπισκέπτονται ἀλλά καί αὐτούς ποῦ γνωρίζουν καί δοξάζουν τ' ὄνομά τοῦ Κυρίου, διά τοῦ θαυματουργοῦ δούλου του Ἁγ. Ἰωάννου.

Νομοκανονικαί Παρατηρήσεις ἐπί τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου διά τούς ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου (Ν/κῆς Ἐκκλησίας) περί καθαιρέσεως ἀπό τῆς ἀρχιερωσύνης κ.λ.π. τῶν Ἐπισκόπων (Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.) Χριστοφόρου Χατζῆ, Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, Ματθαίου Καρπαθάκη καί Πολυκάρπου Λιώση, ἐξ' ἀπόψεως διαδικαστικῆς.

Ὑπό Νικήτα Κ. Ἀναγνωστοπούλου
Ἐπιτίμου Δικηγόρου
παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καί Συμβουλίῳ Ἐπικρατείας

Α.

Ι

Τό Πρωτοβάθμιον διά τούς ἀρχιερεῖς Συνοδικόν Δικαστήριον τῆς Ν/κῆς Ἐκκλησίας διά τῆς ἀπό 3/7/1935 ἀποφάσεως του ἐπέβαλε εἰς τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Χριστοφόρον Χατζῆν, Κυκλάδων Γερμανόν Βαρυκόπουλον, Βρεσθένης Ματθαίον Καρπαθάκην καί Διαυλείας Πολύκαρπον Λιώσην, τήν ποινήν τῆς καθαιρέσεως ἀπό τῆς ἀρχιερωσύνης κ.λ.π., ἐρήμην, διά «παράνομον καί ἀντικανονικήν εἰς ἐπισκόπους χειροτονίαν» καί λοιπά ἐν αὐτῇ φερόμενα ὡς διαπραχθέντα κανονικά ἀδικήματα.

Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης, (δημοσιευθείσης εἰς τό θρησκ. Περιοδ. «Ἐκκλησία» ἀριθ. 27-28, σελ. 213-217), ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς παρατηροῦνται νομοκανονικῶς τ' ἀκόλουθα:

Κατά τόν ΟΔ κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων: «Ἐπίσκοπον κατηγορηθέντα ἐπί τινι παρά ἀξιοπίστων ἀνθρώπων καλεῖσθαι αὐτόν ἀναγκαῖον ὑπό Ἐπισκόπων, κἄν μέν ἀπαντήσῃ καί ὁμολογήσῃ ἤ ἐλεγχθείη, ὁριζέσθω τό ἐπιτίμιον. Ἐάν δέ καλούμενος μή ὑπακούσῃ, καλείσθω καί δεύτερον, ἀποστελλομένων ἐπ' αὐτόν δύο Ἐπισκόπων. Ἐάν δέ καί οὕτω μή ὑπακούσῃ, καλείσθω καί τρίτον, δύο πάλιν Ἐπισκόπων ἀποστελλομένων πρός αὐτόν. Ἐάν δέ καί οὕτω καταφρονήσας, μή ἀπαντήσῃ, ἤ Σύνοδος ἀποφανέσθω κατ' αὐτοῦ τά δοκοῦντα, ὅπως μή δόξῃ κερδαίνειν φυγοδικῶν (Ἰ. Πηδάλιον «Ἀστέρος», 1970, σελ. 99).

Κατά τήν σαφῆ καί κατηγορηματικήν διάταξιν τοῦ Ἀποστολικοῦ τούτου κανόνος, ὁ κατηγορούμενος ἐπίσκοπος, καλούμενος εἰς ἀπολογίαν, ὑπό τῶν δικαζόντων τοῦτον ἐπισκόπων, ἐάν δέν ἐμφανισθῇ ἐνώπιον αὐτῶν, δέν δικάζεται ἐρήμην, ἀλλά καλεῖται διά δευτέραν φοράν μέσω δύο ἐπισκόπων. Ἐάν πάλιν δέν ἐμφανισθῇ δέν δικάζεται καί πάλιν ἐρήμην, ἀλλά καλεῖται καί πάλιν ὑπό δύο ἐπισκόπων. Καί ἐάν καί πάλιν, ἐξακολουθῶν ἀπειθῶν, δέν προσέλθῃ, τότε καί μόνον τότε δικάζεται ἐρήμην, ὑπό τῆς Συνόδου τῶν ἐπισκόπων, κατά τήν κρίσιν ταύτης, διά νά μή νομίσῃ ὅτι ὠφελεῖται διά τῆς φυγοδικίας.

Δήλ. διά νά δικασθῇ τελικῶς ἐρήμην καλεῖται τρεῖς ἐν ὅλῳ φοράς, ἤτοι τήν πρώτην ἁπλῶς καί τά ἄλλας δύο μέσω δύο ἐπισκόπων. (Ἴδε παραδείγματα ἐν Ποινικῷ Δικαίῳ τῆς Ἀνατολ. Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Κ. Ράλλη, 549, ὑποσημ. 1).

Καί ἐπιβάλλεται ἡ τοιαύτη αὐστηρότης ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς κλητεύσεως εἰς τήν δίκην τοῦ κατηγορουμένου ἐπισκόπου, ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλ. Δικαστηρίου, καθόσον ὁ ἐπίσκοπος δέν εἶναι ὁ οἱοσδήποτε κοινός ἐγκληματίας, ὁ ὁποῖος καλεῖται νομίμως ὑπό τοῦ Εἰσαγγελέως ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου καί ἄν δέν προσέλθῃ δικάζεται ἄνευ ἄλλης διαδικασίας, ἐρήμην.

Ὁ ἐπίσκοπος ἔχει τήν ἐπισκοπικήν ἐξουσίαν (IMPERIUM EPISCOPALIS) θεόθεν. Κατά τόν Θεοφόρον Ἰγνάτιον «Τίμα μέν τόν Θεόν, ὡς αἴτιον τῶν ὅλων καί Κύριον, Ἐπίσκοπον δέ ὡς ἀρχιερέα Θεοῦ, εἰκόνα φοροῦντα, κατά μέν τό ἄρχειν, Θεοῦ, κατά δέ τό ἱερατεύειν, Χριστοῦ... ὁ τιμῶν Ἐπίσκοπον, ὑπό Θεοῦ τιμηθήσεται, ὁ ἀτιμάζων αὐτόν, ὑπό Θεοῦ κολασθήσεται...» (Ἰ. Πηδάλιον, σελ. 366, ὑποσημ. 1).

Κατά δέ τόν Βυζαντινόν κανονολόγον Ζωναρᾶν «τό λύειν καί δεσμεῖν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τοῖς Ἀποστόλοις δέδωκε, τύπον δέ τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων οἱ ἀρχιερεῖς πληροῦσι». (Π. Παναγιωτάκου, Σύστημα Ἐκκλ. Δικαίου, κατά τήν ἐν Ἑλλάδι,

ἰσχύν αὐτοῦ, σελ. 81 καί ὑποσημ. 1). Οἱ ἐπίσκοποι εἶναι οἱ κανονικοί διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ παρεμφερής ΙΘ΄ κανών τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, (σελ. 474 Ἰ. Πηδαλίου), τυγχάνει δυσεφάρμοστος, διά τήν πολύπλοκον καί μακροχρόνιον προθεσμίαν κλητεύσεως εἰς ἀπολογίαν τοῦ ἐπισκόπου. Ὁ αείμνηστος σοφός καθηγητής τοῦ Ἐκκλ. Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Κωνστ. Ράλλης, τοῦ ὁποίου ηὐτύχησα νά διατελέσω μαθητής, οὐδόλως τόν ἀναφέρει εἰς τήν περί ἐρημοδικίας παράγραφον 32 τοῦ περισπουδάστου συγγράμματός του. Οὕτω, ὁ ΟΔ Ἀποστολ. Κανών ἐπεκράτησεν ἐν τῇ Ἐκκλησία.

II.

Ἐν προκειμένῳ ὅμως οἱ καθαιρεθέντες ἐρήμην ἐπίσκοποι ἐκλητεύθησαν εἰς ἀπολογίαν ὑπό τοῦ Συνοδ. Δικαστηρίου ἅ π α ξ μ ό ν ο ν μέσω τῆς Ἀστυνομ. Ἀρχῆς, ὑπό τήν ἐπιτήρησιν τῆς ὁποίας ἐτέλουν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς καθαιρετικῆς ἀποφάσεως, καί δή τῆς γιγνομένης μνείας τῶν ληφθέντων ὑπ' ὄψιν στοιχείων ὑπό τοῦ Δικαστηρίου, (ἴδε τήν ἀπόφασιν ἐν στοιχ. 15-18, σελ. 214, αριθ. 27-18 Περιδ. «Ἐκκλησία»), ἐπί προφανεῖ ἀ θ ε τ ή σ ε ι τοῦ προμνησθέντος ΟΔ Ἀποστολικοῦ κανόνος.

Ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ στοιχείῳ 18, διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4178 καί ἀπό 2 Ἰουλίου ἐ.ἐ. ἐγγράφου τῆς Ἀστυνομ. Πόλεων, ὡς καί τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 καί ἀπό 3ης Ἰουλίου ε.ε. τηλ/τος τῆς Διοικήσεως τῆς Χωροφ. Ἀττικοβοιωτίας πρός τήν Ἱ. Σύνοδον, ἐδηλώθη ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐρωτηθέντες, ἄν προτίθενται νά ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ἀ π ή ν τ η σ α ν ἀ ρ ν η τ ι κ ῶ ς. Ἔδει, λοιπόν, τό Δικαστήριον, νά τηρήση τον ΟΔ Ἀποστολικόν κανόνα, καί καλέση τούτους διά δύο ἐπισκόπων καί δή δ ί ς καί ἄν οὗτοι δέν προσήρχοντο τότε ἠδύνατο νά τούς δικάση ἐρήμην.

Ἀντί τούτου, τοῦτο προέβη εἰς τήν ἐρήμην ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, συμφώνως, ὡς ἀναφέρεται ἐν τω διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως, τῷ νόμω 5383/1932 «περί τῶν ἐκκλ. δικαστηρίων καί τῆς πρό αὐτῶν διαδικασίας». ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 255 φύλλω τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τῆς 12 Ἰουνίου ἐ.ἐ. Ἀναγκαστικοῦ Νόμου», ἐν σπουδῇ ἐκδοθέντος. Καί ὁ μέν Ν. 5383/1932 ὁρίζει εἰς τό ἄρθρον 45 τήν διά τῆς Ἀστυν. Ἀρχῆς κλήτευσιν τοῦ κατηγορουμένου ἐπισκόπου, ὁ δέ Α.Ν. κατήργησε τήν προβλεπομένην ἐν τοῖς ἄρθροις 129, ἐδ. 1 καί 135 αὐτοῦ ἀναστολήν ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς.

Ἀλλά, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ ν. 5383/1932 εἶναι ὅ λ ω ς ἀ ν τ ι θ έ τ ο ς πρός τόν ΟΔ Ἀποστολικόν κανόνα, τόν ὁποῖον ὤ φ ε ι λ ε νά τηρήση τό Συνοδ. Δικαστήριον.

Καί λέγω ὤφειλε νά τηρήση, καθόσον, ἐν περιπτώσει ἀ ν τ ι θ έ σ ε ω ς τῶν νόμων τῆς Πολιτείας πρός τούς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ε π ι κ ρ α τ έ σ τ ε ρ ο ι εἶναι οἱ κ α ν ό ν ε ς τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς. Ἐάν δ' ἐφαρμοσθοῦν οἱ νόμοι τῆς Πολιτείας, οἱ ἐναντιούμενοι πρός τούς Ἱερούς Κανόνας, εἶναι ἄνευ κύρους καί ἰσχύος. Κῦρος καί ἰσχύν ἔχουν μ ό ν ο ν οἱ Ἱ. Κανόνες.

Οὕτω, ἐν τῷ Ἰουστιανείῳ Κώδικι (1.2.12) ὁρίζεται: «Προστάσσομεν δ' ἅμα ἵνα πάντες οἱ πραγματικοί τύποι (Βασιλικαί Διατάξεις), οἵτινες ἐναντίον τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων... ἐξεδόθησαν, ἀ ρ γ ῶ σ ι, τῆς ἰσχύος αὐτῶν καί τοῦ κύρους στερούμενοι». Ὁ Μ. Φώτιος, εἰς τόν φέροντα τ' ὄνομά του, περίφημον Νομοκάνονα, παρατηρεῖ: «οἱ τοῖς Κανόσι ἐναντιούμενοι πραγματικοί τύποι ἄκυροι εἰσίν». Καί εἰς σχόλιον τοῦ κεφ. Β αὐτοῦ τονίζεται: «λέγε τούς κανόνας ἰσχύειν πλέον τῶν νόμων. Οἱ μέν γάρ, ἤγουν οἱ Κανόνες, παρά Βασιλέων καί Ἁγίων Πατέρων ἐκτεθέντες καί στηριχθέντες, ὡς αἱ Θεῖαι Γραφαί δέχονται· οἱ δέ νόμοι παρά Βασιλέων καί Ἁγίων Πατέρων ἐκτεθέντες καί στηριχθέντες, ὡς αἱ θεῖαι Γραφαί δέχονται· οἱ δέ νόμοι παρά Βασιλέων μόνον ἐδέχθησαν ἤ συνετέθησαν καί διά τοῦτο ο ὐ κ α τ ι σ χ ύ σ ο υ σ ι τ ῶ ν Θ ε ί ω ν Γ ρ α φ ῶ ν, μ η δ έ τ ῶ ν Κ α ν ό ν ω ν».

Ὁ Α κανών τῆς Δ΄ Οἰκουμ. Συνόδου διακελεύει: «Τούς παρά τῶν Ἁγίων Πατέρων, καθ' ἑκάστην Σύνοδον, ἄχρι τοῦ νῦν, ἐκτεθέντας κ ρ α τ ε ῖ ν δεδικαιώκαμεν». Ὁ Β΄ κανών τῆς Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου διαγορεύει: «...Καί μ η δ έ ν ἐ ξ ε ῖ ν α ι τούς προδηλωθέντας π α ρ α χ α ρ ά τ τ ε ι ν κανόνας ἤ ἀ θ ε τ ε ῖ ν». Καί ὁ Α΄ κανών τῆς Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου: «Ἀσπασίως τούς Κανόνας ἐ ν σ τ ε ρ ν ι ζ ό μ ε θ α καί ὁ λ ό κ λ η ρ ο ν τήν αὐτῶν δ ι α τ α γ ή ν καί ἀ σ ά λ ε υ τ ο ν κ ρ α τ ύ ν ο μ ε ν». (Ἴδε καί ἄλλας συναφεῖς κανονικάς διατάξεις εἰς Ἱ. Πηδάλιον, σελ. α-ακ. Πρ. βλ. Ἰω. Παναγοπούλου, Ἐκκλ. Δίκαιον - Μελέται, σελ. 383 - 383 καί ὑποσημ.).

IV

Συνεπῶς, ὁ ἐφαρμοσθείς ν. 5383/1932, ρυθμίζων ὅ λ ω ς ἄ λ λ ω ς τ ή ν δ ι α δ ι κ α σ ί α ν κ λ η τ ε ύ σ ε ω ς τῶν κατηγορουμένων Ἐπισκόπων ἐνώπιον τοῦ Συνοδ. Δικαστηρίου καί οὕτω ἀ ν τ ι τ ι θ έ μ ε ν ο ς ε ὐ θ έ ω ς πρός τόν ΟΔ Ἀποστολικόν Κανόνα, τυγχάνει ἄ ν ε υ κ ύ ρ ο υ ς καί ἰ σ χ ύ ο ς, κατά τάς προεκτεθείσας κανονικάς διατάξεις.

Καί ἀ θ ε τ η θ έ ν τ ο ς ὑπό τοῦ Συνοδ. Δικαστηρίου τοῦ μόνου ἰσχύοντος ΟΔ Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ἔχοντος καί οἰκουμενικόν κῦρος, λόγω τῆς ἐπικυρώσεώς του ὑπό τοῦ Β΄ κανόνος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου, ἡ ἐπιβληθεῖσα ἐ ρ ή μ η ν

εἰς τούς ἀρχιερεῖς Χριστοφόρον Χατζῆν, Γερμανόν Βαρυκόπουλον, Ματθαῖον Καρπαθάκην καί Πολύκαρπον Λιώσην, ποινή καθαιρέσερως ἀπό τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος κ.λπ. ἀντικανονικῶς κλητευθέντας εἰς τήν δίκην, τυγχάνει ἄκυρος καί ἀνύπαρκτος.

Ἐντεῦθεν καί ὁ ἀναγκ. νόμος, ὁ τροποποιήσας τόν ν. 5383/1932 τυγχάνει ἄνευ ἀντικειμένου, ἀφοῦ ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινή τῆς καθαιρέσεως (τήν ἀναστολήν τῆς ὁποίας κατήργησε) εἶναι ἄκυρος καί οὐδέποτε ὑπῆρξε.

Καί κατ' ἀκολουθίαν, οὗτοι ἀντικανονικῶς καί ἀκύρως καθαιρεθέντες ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς, ὄντες κανονικοί ἀρχιερεῖς, εἶχον ἀκώλυτον τήν ἱερατικήν ἐξουσίαν τοῦ ἱεροπρακτεῖν καί χειροτονεῖν, κεχειροτονημένοι κανονικῶς καί ἐγκύρως ὑπό τῶν Μητροπολιτῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, Δημητριάδος Γερμανοῦ καί Ζακύνθου Χρυσοστόμου, πρό τῆς καθαιρέσεώς των, ἡ ὁποία, ἐξ' ἄλλου, ὑπῆρξεν, ἐπίσης, ἄκυρος, ὡς ἀντικανονική καί ἀντισυνταγματική, ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς ὡς ἀπέδειξα εἰς τήν δημοσιευθεῖσαν εἰς τά ὑπ' αριθ. 835 καί 836 φύλλα τῆς «Φ.Ο.» διατριβήν μου.

(Εἰς τό προσεχές φύλλον, τό πλέον ἐνδιαφέρον Β' μέρος τῆς διατριβῆς εἰς ὃ θ' ἀποδείξωμεν ὅτι καί δι' ἄλλον σοβαρόν δικανομικόν λόγον τυγχάνει ἀντικανονική, ἐπί πλέον δέ καί ἀντισυνταγματική ἡ καθαίρεσις τῶν τεσσάρων Ἐπισκόπων).

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Τό Δ.Σ. τοῦ γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀνέθεσε εἰς τόν Γεν. Γραμματέα Σεβ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον ὅπως γράφει τόν ἀγῶνα τοῦτον διότι εἶναι καί τό ἁρμόζον πρόσωπον διά τήν διεξαγωγήν αὐκαιρία καλόν εἶναι νά ἀναδημοσιεύσωμεν ἕνα σχόλιον τοῦ Ἀρχιμ. Στεφ. Λάχανη Καρακαλινοῦ τό ὁποῖον εἶναι εὔγλωττον.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΣΑΤΑΝΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ὅπως ἐγράφη εἰς τόν τύπον, τό λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ συνεκρότησε συνέδριον εἰς τήν Καμπέραν τῆς Αὐστραλίας ἀπό 7 ἕως 20 Φεβρουαρίου 1991. Τό δέ θέμα τοῦ αἱρετικοῦ τούτου συνεδρίου ἔχει μορφήν προσευχῆς πρός τόν Κύριον, πού «τό πνεῦμα ἐστί», ὡς λέγει ὁ Απ. Παῦλος (Β' Κορινθ., γ' 17), καί εἶναι τό ἑξῆς: «Ἐλθέ, Πνεῦμα Ἅγιον, ἀνακαίνισον τήν κτίσιν»!

Καί ὁ Κύριος ἀποκρίνεται. «Τί δέ με καλεῖτε, Κύριε Κύριε, καί οὐ ποιεῖτε ἃ λέγω» ὑμῖν πρός σωτηρίαν; (Λουκ. στ' 46). Διότι ἐντέλομαι διά τοῦ Ἀποστόλου μου «αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ» (Τίτου γ' 10). Καί σεις ὄχι μόνο δέν παραιτεῖσθε, ἀλλά καί κοινωνεῖτε αἱρετικῶς καί συμπροσεύχεσθε προτεσταντικῶς, διά νά ἔλθη τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί σᾶς ἀνακαινίση τήν κτίσιν, «ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε» (Ἰάκωβ. δ' 3), πρός «κόλασιν αἰώνιον» (Ματθ. κε' 46). Ἐντέλομαι διά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων μου «ἀναθεματισθῆναι πᾶσαν αἵρεσιν», ἤτοι νά ἀναθεματισθῇ πᾶσα αἵρεσις (Α' Κανόνος Β' Οἰκ. Συνόδου). Καί σεῖς παρανομεῖτε καί πράττετε τό ἀντίθετον. Ἀναγνωρίζετε πᾶσαν αἵρεσιν καί συγκροτεῖτε παναίρεσιν, τῆς ὁποίας «τό μέρος» «ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ ἐν πυρί καί θείῳ, ὅ ἐστίν ὁ θάνατος ὁ δεύτερος» (Ἀποκ. κα' 8). Ἐντέλομαι διά τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας «ὅλοις τοῖς αἱρετικοῖς ἀνάθεμα». Καί σεῖς ἀνομοῦντες ἀντιλέγετε καί λέγετε, ὅλοις τοῖς αἱρετικοῖς ἀναγνώρισις καί κοινωνία ἐντός τοῦ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας μου Οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν «Ἐκκλησιῶν» σας, ἤτοι τῶν αἱρέσεών σας, αἱ ὁποῖαι «ἐκ τοῦ διαβόλου εἰσίν».

Ὁ παραβαίνων τόν νόμον τοῦ Κυρίου ἀμετανοήτως, ὡς οἱ οἰκουμενισταί, καί προσευχόμενος, προσεύχεται πρός τόν διάβολον λέγουν οἱ Θεοφόροι Πατέρες μέ τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Νύσσης, καί τοῦτον ἔχουν Κύριόν των καί Θεόν των καί πατέρα των. Τό πονηρόν λοιπόν καί ἀκάθαρτον πνεῦμα τοῦ διαβόλου ἐπεκαλέσθησαν οἱ οἰκουμενισταί εἰς τό Συνέδριόν των τῆς Αὐστραλίας. Καί παρ' αὐτοῦ ἐζήτησαν ἀληθῶς ὄχι τήν ἀνακαίνισιν τῆς κτίσεως, ἀλλά τήν δαιμονοποίησιν αὐτῆς κατά τήν γνωστήν ψευδοδιδασκαλίαν τῆς λεγομένης «Νέας Ἐποχῆς» τῆς τρίτης χιλιετίας «τοῦ Ὑδροχόου» τῆς σατανοκρατίας!

Σημειωθήτω δέ, ὅτι εἰς τό σατανοκρατικόν τοῦτο

συνέδριον τῆς συγχρόνου ἀποστασίας μετέβη καί ὁ Δημητριάδος Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος ὑπερασπίζεται τούς βλασφημοῦντας τήν αἰωνίαν καί ἁγίαν Ὀρθοδοξίαν ὡς δῆθεν ξεπερασμένην καί ναρκισσευομένην καί διώκει τούς Χριστιανούς τῆς Ὀρθοδόξου ὁμολογίας! Ἐπίσης ἐκεῖ μετέβη καί ὁ αἱρεσιάρχης τῆς βλασφήμου ταύτης αἱρέσεως Περγάμου Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, το 1988 ἐκήρυξεν εἰς Κωνσταντινούπολιν δημοσίᾳ, ὅτι οἱ οἰκουμενισταί συνεργάζονται ὑπέρ τῆς παναιρέσεως, «διότι παρῆλθεν πλέον ἡ ἐποχή τῆς ναρκισσευομένης Ὀρθοδοξίας»!!! (Ἀρχιμανδρίτου Στεφάνου Λάχανη Καρακαλλινοῦ «Ψευδοδικαιοσύνη αἱρετικῶν», Ἀθῆναι 1990, σελ. 15). Δηλαδή, «ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεί πελάζει», ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιοί, ἤτοι ὁ ὅμοιος τόν ὅμοιον.

ΕΙΡΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Συνέχεια ΙΒ΄ **Θ. Ὠδή**

Εὑρίσκομαι εἰς τήν εὐχάριστον θέσιν μερικά νά μεταφράσω καί ἄλλα να παραφράσω ἀπό τά τροπάρια τῆς Θ΄ Ὠδῆς (ὡς γνωστόν ἀνήκει πάντα εἰς τήν Κυρίαν Θεοτόκον) καί ὅπως συνέβη εἰς τήν παρελθοῦσα ἔκδοσιν ἀναγράφομεν τήν πηγήν ἀπό τήν ὁποίαν τά λαμβάνομεν, διότι ἀπεδείχθη πῶς εἶναι μόνη ἀκραιφνής ὀρθόδοξος ἀπόδοσις τῶν γραφομένων.

Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ παρακαλῶ οἱονδήποτε ἀναγνώστην ποῦ τυχόν ἔχει καί τήν ἐλαχίστην διάφορον σκέψιν νά μᾶς τό γνωρίσει, καί τοῦτο θά τό πράξομεν εὐχαρίστως ἀναφέροντες εἰς τήν νέαν ἔκδοσιν τῆς ἐφημερίδος τήν τυχόν «διαφοροποίησιν» τῶν παραφραζομένων. Αὐτό δέ μέ ἐνδυναμώνει ἰδιαιτέρως, διότι βλέπω τήν ζῶσαν παράστασιν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ὠδή θ΄. Ὁ Εἱρμός

1. Μή τῆς φθορᾶς διαπείρᾳ κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μῆτερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστουργοῦ σου, σέ «μεγαλύνομεν».

Δέν κυοφόρησες μέ φυσικό τρόπο πού φέρνει φθορά. Στόν Τεχνίτη τῶν ὅλων Λόγο (τοῦ Θεοῦ) δάνεισες σάρκα, εἶσαι Μητέρα πού δέν γνώρισες ἄνδρα, Παρθένε Θεοτόκε, εἶσαι δοχεῖο του ἀνέγγιχτου (Θεοῦ) καί τόπος πού χώρεσε τόν ἄπειρο πλαστουργό σου. (Γι' αὐτό) σε δοξολογοῦμαι.

Τροπάρια

2. Ἐπιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἅρματος, ὁ ζηλωτής καί πυρίπνους χαίρων ὀχούμενος τήν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοιαν ἐδήλου, ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες, τήν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Ὅταν πάνω σε πύρινο ἅρμα πού ἔβγαζε φωτιές, τήν παλαιάν ἐποχή ὁ ζηλωτής (Ἠλίας) χαρούμενος ἀνέβαινε στόν οὐρανό, συμβόλιζε τήν βίαια πνοή πού ἔλαμψε τώρα καί ἦλθε ἀπό τά ὕψη στούς Ἀποστόλους, κι' ἀφοῦ φωτίσθηκαν πλούσια ἔκαναν σ' ὅλους γνωστή τήν Ἁγία Τριάδα.

3. Νόμου τῆς φύσεως δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν Μαθητῶν τῆς μιᾶς γάρ φωνῆς ἀπηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως ἐνηχοῦντο, λαοί, φυλαί καί γλῶσσαι, τά θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριάδος γνῶσιν μυούμενοι.

Τελείως ξένα πράγματα πρός τούς νόμους τῆς φύσεως ἀκούγονταν (τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς). Ἐνώ οἱ Μαθητές ἄκουγαν μια φωνή μέ τή χάρη τοῦ Πνεύματος, λαοί, φυλές καί γλῶσσες, μέ ποικίλο τρόπο ἄκουγαν (στίς δικές τους γλῶσσες) τά μεγαλεία τοῦ Θεοῦ καί γίνονταν γνῶστες τῆς (Ἁγίας) Τριάδος.

Εἰς τήν ἄλλην ἔκδοσιν τῆς Φωνῆς Ὀρθοδοξίας θ' ἀναγράψομεν τούς ἰαμβικούς στίχους τῆς Θ΄ Ὠδῆς.

(1, 2, 3 Γεωργ. Μαυρομάττη, Κατερίνη)

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Τήν 30ήν τοῦ μηνός Μαΐου κατόπιν αἰφνιδίας διακοπῆς τῆς καρδίας ἀνεχώρησεν διά τάς Οὐρανίους Μονάς ὁ ἐκλεκτός φίλος τῆς Φωνῆς Ὀρθοδοξίας κ. Γεράσιμος Μαυροκέφαλος. Τό αἰφνίδιον αὐτό δυστύχημα ἦτο πολύ σκληρόν διά τήν σύζυγόν του Μαρίαν τό γένος Περδικούρη καί τόν νεαρόν βλαστόν τους Μάνον. Κατά τήν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν παρευρέθη καί ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ. Γερόντιος μετά ἐκλεκτοῦ ἱερατείου τόσον ἐξ Σαλαμίνος ὅσον ἐκ Πειραιῶς Ἀθηνῶν καί περιχώρων. Ὁ Ἱ. Ναός τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνος ἦτο ὑπερπλήρης ἀπό φίλους καί συγγενεῖς οἱ ὁποῖοι ἔδιδον τόν τελευταῖον χαιρετισμόν πρός τόν κοινωνικόν ἐργάτην Γεράσιμον, διότι ὁ μεταστάς ἦτο ἀπό τά γνήσια ὀρθόδοξα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Βαθύτατα συλλυπούμεθα τήν σύζυγον Μαρίαν, τόν υἱόν, τήν ἀδελφήν Σοφίαν τόν κ. Ἰωάννην Περδικούρην καί ὅλους τούς συγγενεῖς καί φίλους δι' αὐτό τό βαρύ πλῆγμα τῆς οἰκογενείας τοῦ μεταστάντος.

* * *

Ἡ Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας ἐκφράζει εἰς τόν πρωθιερέα π. Κων/νον Βελέντζα τά θερμά της συλληπητήρια διά τήν ἀπώλειαν τῆς πρεσβυτέρας του Ἀνδρονίκης, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πρότυπον συζύγου ἀλλά καί ἀκαμάτου ἐργάτιδος τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ κοινωνική δράσις της ἐν τῇ περιοχῇ ἦταν μοναδική. Ἡ μακροχρόνιος ἀσθένεια τῆς μεταστάσης ἐστοίχισε εἰς τήν οἰκογένειαν τοῦ π. Κων/νου ψυχικόν κάματον αἱ δέ θεταί κόραι της που τήν περιτριγύριζον προσέφεραν τόν ἑαυτόν των διά τήν ἀνακούφησιν τοῦ πόνου της. Ἡ ἐκφορά τοῦ σκήνους τῆς μεταστάσης ἔλαβεν χώραν εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἰς τό Λουτράκι.

Οἱ Ἀγωνισταί Κληρικοί μας

Πῶς ἠγωνίζοντο καί πῶς ἀγωνίζεται ὁ ἡμέτερος κλῆρος διά τήν διατήρησιν τῆς ὀρθοδόξου γνησίας πίστεως ἐν Ἑλλάδι.

Στιγμιότυπον τοῦ μακαριστοῦ π. Μερκουρίου Καλοσκάμη τοῦ ἀκούραστου αὐτοῦ ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου μεταφέροντος τήν θείαν κοινωνίαν διά ἐλικοπτέρου εἰς ἑτοιμοθάνατον μοναχήν ἐν Τήνῳ. Ἐσκέφθημεν τήν δημοσίευσιν διότι εἶναι ζωντανόν παράδειγμα ἐργατικότητος καί αὐτοθυσίας. Ἡ φωτογραφία αὕτη ἀνήκει εἰς τόν κ. Ἠλίαν ὁδηγόν.

Ὁ μον. π. Μάρκελος ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν θά δημισιεύη ὡρισμένην χριστιανικήν ὕλην προσωπικά βιώματα τοῦ ἰδίου. Ὡς γνωστόν ὁ ἐν λόγω μοναχός ἔχει κάνει ἱεραποστολικόν ἔργον ἐν Πειραιεῖ μεγάλης ἐκτάσεως διότι χάρις σ' αὐτόν ἕνα μεγάλο μέρος τῶν Ἀθιγγάνων ἠσπάσθη τόν χριστιανισμόν καί εἶναι πρότυπα ἐργατικότητος εὐσυνειδησίας καί ἐξαιρέτων οἰκογενειαρχῶν. Ἀφήνομεν τήν σύνταξιν καί τόν τονισμόν ὡς ἔχουν.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑ ΕΜΠΟΔΙΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙ.

«Ἐν τούτῳ νίκα»

Η ΑΓΑΠΗ ΠΑΝΤΟΤΕ ΝΙΚΑ.

Αγαπητοί αδελφοί εν Χριστώ έχετε ποτέ αναρωτηθεί γιατί σε τούτο τον κόσμον υπάρχει περισσότερο η κακία παρά η καλοσύνη; Αν εμβαθύνουμε την έννοια αυτή θα δούμε ότι η αιτία δεν είναι μόνο μία. Όλοι ξέρουμε ότι η ύπαρξις του κακού άρχισε από το πρωπατορικό αμάρτημα. Από τη στιγμή που παρέβηκαν την εντολή οι πρωτόπλαστοι εφάνηκαν αγνώμονες, αχάριστοι, απειθάρχητοι και επαναστάτες και ως αποτέλεσμα εκατασκεύασαν το πικρό ποτήριο του θανάτου. Αργότερα αφού διώχθηκαν από τον παράδεισο απόκτησαν δύο παιδιά τον Κάϊν και τον Άβελ. Και από εδώ εμφανίζεται το πρώτο σημείο της κακίας και του φθόνου, όταν ο Κάϊν σκοτώνει τον αδελφό του Άβελ. Και βέβαια αυτό συνεχίστηκε και στους απογόνους αυτών. Η κακία δεν έπαψε να υπάρχει ούτε λεπτό. Όμως μη ξεχνάμε πως ήταν δύο αδέλφια και ο ένας ο Κάϊν αντιπροσώπευε την κακία, ενώ ο άλλος ο Άβελ ήταν εκπρόσωπος της καλοσύνης. Και με το θάνατο του Άβελ υπερίσχυσε η κακία, βεβαίως όμως υπάρχουν και θα συνεχίζουν να υπάρχουν και εραστές της καλοσύνης καθώς και ο Άβελ. Στις μέρες μας η κακία συνεχίζει να κυριεύει τους περισσότερους ανθρώπους στη γη αλλά και η καλοσύνη δεσπόζει σε πολλούς και πιστούς ανθρώπους.

Όμως αγαπητοί αδελφοί μου η κακία δεν έρχεται από μόνη της, εμείς τη δημιουργούμε και τη θρέφουμε ενώ αντίθετα μπορούμε να την εμποδίσουμε να μην μας κυριεύει.

Μερικές φορές θα έχει τύχει να συναντήσουμε έναν άνθρωπο που να είναι πολύ σκληρός καί κακός, να χαίρεται με το να βλέπει τους άλλους να υποφέρουν και λέμε: «Θεέ μου! γιατί να υπάρχει τόση κακία και αδικία στον κόσμο τούτο;», όμως να είστε σίγουροι πως ο Θεός δεν είναι ο αίτιος γι' αυτό. Αλλά έμείς είμαστε οι υπεύθυνοι, ναι έμείς. Γιατί ο Θεός από την αρχή της δημιουργίας, μας παρέδωσε το «απόλυτο» καλό. Όμως εμείς φτάσαμε στο σημείο αυτό το «απόλυτο» καλό να το κάνουμε «σχετικό» καλό. Πλην όμως υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι φαινομενικά και υποκριτικά παρουσιάζονται ως καλοί. Υπάρχουν βέβαια και καλοί άνθρωποι άνευ υποκρισίας αλλά άλλο ο καλός άνθρωπος και άλλο ο καλός χριστιανός. Ένας καλός άνθρωπος εάν δε θέλει και λυπηρόν βέβαια να μη θέλει να είναι και καλός χριστιανός. Ένας όμως καλός χριστιανός είναι υποχρεωμένος να είναι και καλός άνθρωπος παρουσιάζοντας την καλοσύνη του, την πίστη του, την αγάπη του προς τον πλησίον προσφέροντας ειλικρινή και ανιδιοτελή αγάπη προς τους πάντες και δη τους εχθρούς αυτού. Αν και η λέξις εχθρός για τον χριστιανόν δεν είναι καθολική. Διά έναν καλό χριστιανόν οι εχθροί του είναι: η σάρκα του, ο κόσμος και ο διάβολος ο οποίος διαβάλει την ψυχήν προς πάσαν κακήν πράξιν. Όμως και πάλι στο χέρι μας είναι να σωθούμε. Ο Θεός μας δίνει αυτήν την ευκαιρία. Με την κατά Χριστόν αγάπην αγαπητοί αδελφοί, μπορούμε αυτό να το πετύχουμε αλλά μας κυριεύει το μίσος ο εις τον άλλον, αφήνουμε την κακία να υπερνικήσει. Πλην όμως ο τρισυπόστατος Άγιος Θεός εκατέστησε τον άνθρωπο πνοήν ζώσα, ψυχήν ζώσα δίδοντάς του συγχρόνως το αυτεξούσιο και το πληρεξούσιο, το να κυβερνά το σκάφος της ψυχής του το κατά πως θέλει αυτός. Επομένως εάν ο άνθρωπος χρησιμοποιήσει το μεγάλο όπλο δωθέν παρά του Αγίου Θεού το θέλω του, οπωσδήποτε είναι σίγουρο ότι εάν δεν θέλει δε παρασείρεται από τους προαναφερθέντας εχθρούς. Εάν ο άνθρωπος γνωρίζει ότι εδώ πράγματι είμαστε παρεπίδημοι μετανάστες, κινούμενοι νεκροί και αναμενόμενο φέρετρο και ότι η ζωή του ανθρώπου δεν σταματάει στο φτυάρι του νεκροθάφτη αλλά συνεχίζει διαμέσου της αθανάτου ψυχής η οποία έχει κάποια αρχή αλλά δεν έχει τέλος καθώς το κουφάρι του ανθρώπου. Θα ήτο χαράς ευαγγέλια αν αυτό το πληρεξούσιο και το αυτεξούσιο το θέλω του το διαθέσει προς την σωτηρίαν της ψυχής του, απαρνησάμενος εαυτόν και σηκώνοντας το σταυρό του, εγκαταλείποντας τα μάταια και τα επίγεια αγαθά τα οποία είναι παρερχόμενα και ζημία επιφέρουν εις την αθάνατον ψυχήν αυτού.

Εάν πράγματι ο άνθρωπος πιστέψει ότι εδώ όλα τα επίγεια προβλήματα λύνονται αλλά το μεγάλο πρόβλημα το οποίο δεν λύνεται είναι πέραν του τάφου. Διότι εν τω Άδη ουκ έστιν μετάνοια. Άνθρωπε πήλινε, χοϊκέ προς τι το μίσος και η κακία; θνητός, φθαρτός, περαστικός, ξένος διαβάτης είσαι, ενοικιαστής επί της γης όσα και ανα έχεις, πριν από εσέ κι άλλοι παρήλασαν και άλλοι θα παρελάσουν που είχαν δόξας και τιμές, αμέτρητα τα πλούτη και όμως τίποτε δεν χαρήκανε εν τη ζωη ετούτη, τα πλούτη, τις δόξες και τις τιμές όλα τα εγκατέλειψαν. Στο φέρετρο εμπήκανε, στη μάνα γη γύρισαν, τι και αν ήτο μεγιστάνες έμορφοι και αντρειωμένοι, τον χάρο δεν τον νικήσανε ούτε θα τον νικήσουν. Αλλά η ψυχή πάντοτε ζει.

Θα μπορούσαμε όλοι εμείς να κάνουμε προσπάθειες για να γίνουμε πραγματικοί καλοί χριστιανοί εν τη πράξη και όχι εν τύποις. Να γίνουμε απόστολοι και κήρυκες σπέρνοντας και φυτεύοντας τας ψυχάς των συνανθρώπων μας την απέραντον και ατέρμονον αγάπη του τρισυποστάτου Αγίου Θεού διά του Θείου και Ιερού κηρύγματος του Αγίου Ευαγγελίου, έτσι ανοίγεται μπροστά μας η Βασιλεία των Ουρανών.

Βέβαια κανένας δεν είναι τέλειος ακόμα και οι Άγιοι είχαν κάνει παραπτώματα και αγίασαν. Αλλά δεν αγίασαν μόνο δια του λόγου. Αγίασαν δια το έργο της ειλικρινής μετανοίας αυτών της συντετριμμένης καρδίας και της τελείας αυταπαρνήσεως από τα μάταια, τα επίγεια και φθαρτά παρερχόμενα. Εμίσησαν και τιμώρησαν την άλογη σάρκα αυτών, η οποία επαρέσυρε αυτούς εις τας ανομίας και τας αμαρτίας με τα παράλογα θέλω αυτής. Διότι η σάρκα ένα σκοπό έχει εν τη ζωή, να λέει πάντοτε «θέλω», την καλοπέραση της ζωής έστω και αν είναι προσωρινή και παρεπήδιμη η σάρκα αυτή. Τα πάντα θέλει η άλογη σάρκα, ενά δε θέλει, τη σωτηρία της ψυχής αν και είναι συζευγμένη με την ψυχή. Να πως αγίασαν οι Άγιοι, δια των έργων και όχι δια του λόγου.

Εάν θέλεις ψυχή μου να σωθείς τιμώρησε και καθυπόταξε την άλογή σου σάρκα με το θέλω σου και όχι στο θέλω της σκωλικόβρητης σάρκας. Τα φάρμακα ψυχή μου δια την σωτηρίαν σου είναι: ειλικρινή μετάνοια, αυταπάρνηση από την ματαιότητα της ζωής, ειλικρινή και ανιδιοτελή αγάπη στους πάντες και δη εις τους εχθρούς ημών, επιστροφή στο πετραχήλι του ιερέος, ειλικρινή και καθαρή εξομολόγηση άνευ προφάσεων, αυτογνωσία, «ακτινοσκόπιση», τσεκάπ, εσωστρέφεια στα έσω της ψυχής μας σημειώνοντας τας ελλείψεις αυτής και εργαζόμενη νυχθημερόν αδιαλείπτως να κάνουμε έναν νέο άνθρωπον κατά Θεόν πετώντας τον παλαιόν καί αμαρτωλόν άνθρωπον στον «σκουπιδοτενεκέ».

ΠΑΡΗΓΟΡΟΣ ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ

Ἐπί τέλους! Μποροῦμε τώρα νά ἐλπίζουμε ὅτι δέν χάθηκε τελείως ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις ἀπό τόν χῶρο τῆς νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας.

Μποροῦμε νά ὑπολογίζουμε ὅτι ἀρχίζει νά ἀναφαίνεται παρήγορος ἀφύπνισις ἀπό τήν πολυετῆ νάρκη τῆς ἀδιαφορίας καί τοῦ συμβιβασμοῦ τῆς συνειδήσεως τῶν κληρικῶν της χάριν τοῦ μισθοῦ καί τῆς κοσμικῆς δόξης, ἀπό τήν ἐποχή πού ἡ προδοσία τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως ξεκίνησε μέ τήν εἰσαγωγή τοῦ φράγκικου ἡμερολογίου στόν ὀρθόδοξο χῶρο γιά κοινό συνεορτασμό· μέ τήν δύση καί στή συνέχεια τίς συμπροσευχές, τά συλλείτουργα καί τά μαστορέματα μέ τόν ... «Θεολογικό διάλογο τῆς ἀγάπης!» πρός πλήρη ἕνωση μέ τούς φράγκους καί τήν ἐγκαθίδρυση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, κατ' ἀπαίτησιν τῶν ἑβραιομασόνων ἐντολέων τους πού τελικά θά ἐπιθληθοῦν καί στό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου μέσω Ε.Ο.Κ.

Ἰδού εὐτυχῶς ἐγείρεται καί κάποια φωνή διαμαρτυρίας γιά νά ταράξη τά λιμνάζοντα νερά τῶν νεοημερολογιτῶν καί γίνη παρήγορος ἀπαρχή διεγέρσεως καί ἄλλων κοιμωμένων συνειδήσεων, πρᾶγμα πού εὔχεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διά τήν σωτηρίαν τῶν τέκνων της.

Εἶναι ἡ φωνή τοῦ δραστηρίου Ἀρχιμανδρίτου Νεκταρίου Μουλατσιώτου, κληρικοῦ τῶν νεοημερολογιτῶν, ἐναρέτου ὡς λέγεται, ἡ ὁποία ἔχει τήν μορφήν μηνύσεως κατά τῆς ἐπικροτήσεως ὑπό τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου τῶν προδοτικῶν συμφωνιῶν τοῦ Σαμπεζύ.

Τόν συγχαίρομεν καί παραθέτομεν αὐτούσιον τό κείμενον.

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΗΝΥΣΙΣ

Ἀρχιμανδρίτου Νεκταρίου Μουλατσιώτου, κατοίκου Ἡλιουπόλεως, ὁδός Αἰσώπου 18.

ΚΑΤΑ

1. Τοῦ Μητροπολίτου Περιστερίου Χρυσοστόμου.
2. Τοῦ Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου.
3. Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Ρωμανίδου.

Μακαριώτατε·

Μέ βαθυτάτην θλίψιν καί ἀληθῆ ὀδύνην ἀνέγνωσα εἰς δύο πονημάτια τοῦ παλαιοημερολογίτου ἐπισκόπου Πενταπόλεως Καλλιοπίου Γιαννακουλοπούλου, μέ τούς τίτλους «Ἡ Ἕνωσις μέ τούς Μονοφυσίτες» καί «Προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας» τήν ὑπογραφεῖσα συμφωνία ἀπ' ὅλας τάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, πλήν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, εἰς Σαμπεζύ τῆς Γενεύης τήν 28.9.1990 μέ τούς αἱρετικούς Μονοφυσίτας.

Ἡ συμφωνία αὐτή συνιστᾶ κατάφωρον προδοσίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, πρωτοφανῆ εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας. Διότι ἄν ἡ ψευδένωσις τῆς Φλωρεντίας - Φερράρας συνιστᾶ προδοσίαν, ἡ συμφωνία τοῦ Σαμπεζύ, φρονοῦμεν, εἶναι δεινοτέρα, διότι τούς μέν Λατίνους δέν κατεδίκασεν ὡς αἱρετικούς καμμία Οἰκουμενική Σύνοδος, τούς δέ Μονοφυσίτας ἔχουν καταδικάσει τέσσαρες Οἰκουμενικαί Σύνοδοι!

Ἡ συμφωνία τοῦ Σαμπεζύ δέχεται τά ἑξῆς ἀνιστόρητα, κακόδοξα καί σχιζοφρενῆ:

α) Ὅτι ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι καί οἱ Μονοφυσῖται ἐπί χίλια πεντακόσια χρόνια εἴχομεν τήν αὐτήν αὐθεντικήν χριστολογικήν πίστιν! Αὐτό σημαίνει ἤ ὅτι καί ἐμεῖς εἴμεθα Μονοφυσῖται, τόσα χρόνια, χωρίς νά τό γνωρίζομεν, ἤ ὅτι καί οἱ αἱρετικοί Μονοφυσῖται ἦσαν πράγματι Ὀρθόδοξοι, ὁπότε οἱ ἅγιοι Πατέρες τεσσάρων Οἰκουμενικῶν συνόδων δέν κατηυθύνοντο ὑπό τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ἔσφαλλον καταδικάζοντάς τους ὡς αἱρετικούς. Οὕτω, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά τούς ζητήσωμεν συγγνώμην διά τήν ἀδικίαν πού τούς προεξενήσαμεν! Ὡς ἐκ τούτου, πρέπει ν' ἀνακηρύξωμεν ὡς ἅγιον καί Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν αἱρεσιάρχην Διόσκορον, ἀλλά καί τούς ἄλλους ἡγέτας τῆς αἱρέσεως ταύτης ὡς εἶναι ὁ Σεβῆρος, ὁ Τιμόθεος Αἴλουρος, ὁ Πέτρος Μουγγός, ὁ Πέτρος Κναφεύς κλπ. πού αἱ Οἰκουμενικαί Σύνοδοι κατεδίκασαν καί ἀναθεμάτισαν.

β) Ὅτι οἱ Μονοφυσῖται εἶναι Ὀρθόδοξοι, χωρίς νά ἀναγνωρίζουν τάς πέραν τῆς Τρίτης Οἰκουμενικάς Συνόδους!

καί γ) Ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι καλοῦνται νά ἄρουν τά ἀναθέματα τά ὁποῖα Οἰκουμενικαί Σύνοδοι ἐξεφώνησαν κατά τῶν ἡγετῶν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, Μονενεργητισμοῦ καί Μονοθελητισμοῦ, γεννομένου ἐντεῦθεν τοῦ ἐρωτήματος πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀρθοῦν ἀναθέματα μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐάν δέν συνέλθη μία νέα τοιαύτη; Ἀλλά, καί ἄν ἦτο δυνατόν ποτέ νά συνέλθη σήμερον τοιαύτη Οἰκουμενική Σύνοδος, πῶς εἶναι δυνατόν αὕτη νά ἄρη ἀναθέματα κατά προσώπων, τά ὁποῖα οὐδέποτε μετενόησαν καί ἀπεκήρυξαν τήν θεοστυγῆ αἵρεσίν των;

Τ' ἀνωτέρω καί ἄλλα σημεῖα, τά ὁποῖα περιέχονται εἰς τήν συμφωνία τοῦ Σαμπεζύ συνιστοῦν κατάδηλον ἔκπτωσιν ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως.

Τήν συμφωνίαν αὐτήν, ὅλως παραδόξεως ὑπέ-

☞

γραψε καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διά τῶν δύο ἐκπροσώπων της εἰς τόν «Μεικτόν Διάλογον» Ὀρθοδόξων καί Μονοφυσιτῶν, τοῦ Μητροπολίτη Νικοπόλεως Μελετίου Καλαμαρᾶ καί τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Καθηγητοῦ Ἰωάννου Ρωμανίδου. Ἐπίσης ὑπέγραψε αὐτήν καί ἕτερος Μητροπολίτης, ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος, ἐκπροσωπῶν τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον.

Πιέζω τόν ἑαυτόν μου νά πιστεύση ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι διαμετρικά ἀντίθετος πρός τήν κακόδοξον καί μονοφυσιτικήν αὐτήν συμφωνίαν τοῦ Σαμπεζύ, διότι ἄλλως θά ἐτίθετο θέμα ἀμέσου διακοπῆς κοινωνίας παντός κληρικοῦ καί λαϊκοῦ μεθ' ἁπάσης τῆς Ἱεραρχίας. Ἀλλ' ἐάν αὐτό εἶναι ἀληθές, καί εὔχομαι νά μήν διαψευσθῶ, τότε ἀνακύπτει πελώριον τό θέμα τῆς δεσμεύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τῶν δύο μελῶν τῆς ἀντιπροσωπείας αὐτῆς. Οὕτω, ἄν ἡ Ἱερά Σύνοδος θεωρεῖ ὅτι οἱ ἐκπρόσωποί της ἐνήργησαν καθ'' ὑπέρβασιν τῆς δικαιοδοσίας των ἐπί προδοσίᾳ τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶναι ὑποχρεωμένη, ὄχι μόνον νά γνωστοποιήση πάραυτα εἰς τόν δεινῶς σκανδαλιζόμενον Ὀρθόδοξον λαόν τῆς Ἑλλάδος (τινές τῶν ὁποίων ὡς γνωρίζω ἄριστα διέκοψαν πᾶσαν κοινωνίαν μετά τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας, ἄλλοι δέ προτίθενται νά ἀκολουθήσουν), ἀλλά καί νά τιμωρήση παραδειγματικῶς διά τῆς αὐστηροτέρας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, τόσον τούς ἐκπροσώπους της Μητροπολίτην Νικοπόλεως Μελέτιον καί πρεσβύτερον Ἰω. Ρωμανίδην, ὅσον καί τόν ἕτερον Μητροπολίτην Περιστερίου Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος καίτοι ἐξεπροσώπει τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὅμως δέν παύει ν' ἀποτελῇ μέλος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μακαριώτατε·

Πιστεύσατε με, ὑποβάλλω τήν παροῦσα καταγγελία μου ἀλγῶν, ἀναλογιζόμενος τήν μεισοδοσίαν τῆς ἐποχῆς μας εἰς θέματα πίστεως. Ἐάν παρόμοιόν τι συνέβαινεν εἰς ἄλλας ἐποχάς, ἡμεῖς σήμερον δέν θά εἴμεθα Ὀρθόδοξοι, ἀλλά πιθανόν Μωαμεθανοί ἤ αἱρετικοί παπικοί ἤ προτεστάντες. Ὅμως αἱ προγενέστεραι γενεαί ἀντέδρασαν εὐθαρσῶς! Εἰς τόν αἰῶνα μας, ἡ μία προδοσία εἰς θέματα πίστεως, διαδέχεται τήν ἄλλην. Καί ἡμεῖς θεώμεθα ἀπαθῶς τά συμβαίνοντα! Ἤλλαξαν αἱ σκοτειναί δυνάμεις τό ἡμερολόγιον τό 1924 καί ἡ Ἐκκλησία μας ἐσιώπησεν, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπικρέμανται ἐπί τῶν κεφαλῶν τῶν μελῶν της τ' ἀναθέματα τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων 1583-1593! Ἀκούγονται σήμερον θέθηλα κηρύγματα, ὡς ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι προφήτης τοῦ Χριστοῦ καί ἡμεῖς, ὡς ἡ στρουθοκάμηλος θέτομεν τήν κεφαλήν μας εἰς τήν ἄμμον, προσποιούμενοι ὅτι οὐδέν ἠκούσαμεν! Γίνονται συλλείτουργα εἰς τήν Ρώμην καί κάνομεν ὅτι δέν τά βλέπομεν!

Ἕως πότε θά ἐφαρμόζεται ὁ ψαλμικός λόγος «ἐγώ δέ ὡσεί κωφός οὐκ ἤκουον καί ὡσεί ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τό στόμα αὐτοῦ»; Ἐμοῦ, τοὐλάχιστον ἡ ὑπομονή ἐξηντλήθη. Ἡ συνείδησις μοῦ ἐπιβάλλει νά διεκδικήσω τήν ἀλήθειαν τῆς πίστεώς μου. Νά πληροφορηθῶ καί ἠρεμήσω τήν συνείδησίν μου ὅτι οἱ ἐπίσκοποί μας, τούς ὁποίους μνημονεύω εἰς τάς ἱεράς ἀκολουθίας πράγματι ὀρθοτομοῦν τόν λόγον τῆς ἀληθείας! Καί ἀπό τήν ἀρχήν μου ταύτην δέν εἶμαι διατεθειμένος νά ἀποστῶ, ἀντί πάσης θυσίας.

Μακαριώτατε·

Ὁ Ὀρθόδοξος λαός τῆς Ἑλλάδος εἶναι βαρύτατα σκανδαλισμένος ἀπό τήν προδοτικήν συμφωνία τοῦ Σαμπεζύ. Ἠρεμήσατέ τον!

Ἐπιφυλάσσομαι κατά τήν ἐξέτασίν μου ὡς μάρτυρος νά προσκομίσω καί κατάλογον μαρτύρων κατηγορίας.

Ἀρμόδιος δικαστικός ἐπιμελητής ἐπιδότω τήν παροῦσαν νομίμως εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδός Ἰασίου Ι, πρός γνῶσιν της καί διά τάς νομίμους συνεπείας, ἀντιγράφων αὐτήν ὁλόκληρον εἰς τήν Ἔκθεσιν ἐπιδόσεώς του.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουνίου 1991

Ο ΜΗΝΥΤΗΣ

Ἀρχιμ. Νεκτάριος Μουλατσιώτης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἀλγεινήν ἐντύπωσιν προκαλεῖ δημοσίευμα τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» (5/7/91) σχετικῶς μέ τήν μήνυσιν τοῦ Ἀρχιμ. Νεκταρίου Μουλατσιώτου «ἐπί προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας» τῶν ὑπογραψάντων τήν συμφωνίαν Σαμπεζύ.

Τό δημοσίευμα ὑπογράφει πιθανῶς κάποιος συντάκτης του μέ τό ψευδώνυμον «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ», ὁ ὁποῖος κάθε ἄλλο παρά «ἐκκλησιαστικός» φαίνεται διά τόν ἑξῆς λόγον.

Ὁ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ» στήν εἰδησεογραφία του περί τῆς μηνύσεως τοῦ π. Νεκταρίου Μουλατσιώτου γράφει:

«Δικαιολογῶ (τόν Ν. Μουλατσιώτην) τήν προσφυγήν του, λέγει, ὅτι πιθανόν οἱ ἐν λόγω ἀντιπρόσωποι νά ἐνήργησαν καθ' ὑπέρβασιν τῆς δικαιοδοσίας των». Ἀλλά, τέτοια πράγματα δέν γράφει ὁ μηνυτής. Ὁ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ» παραποιεῖ τό περιεχόμενον τῆς μηνύσεως, ἡ ὁποία ἁπλούστατα λέει ὅπως ἀναφέρεται στό δημοσιευμένο κείμενο ὅτι ὁ μηνυτής πιέζει τόν ἑαυτόν του νά πιστεύση ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀντίθετη μέ τήν κακόδοξον συμφωνίαν τοῦ Σαμπεζύ, «διότι ἄλλως θά ἐτίθετο θέμα ἄμεσου διακοπῆς κοινωνίας παντός κληρικοῦ καί λαϊκοῦ μεθ' ἁπάσης τῆς Ἱεραρχίας τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τῶν Νεοημερολογιτῶν».

Μέ τό δεδομένον, λοιπόν, ὅτι ἡ Ἱεραρχία εἶναι ἀντίθετη μέ τήν κακόδοξον συμφωνίαν τῆς Γενεύης προσθέτει: «οὕτω, ἄν ἡ Ἱερά Σύνοδος θεωρεῖ ὅτι οἱ ἐκπρόσωποί της ἐνήργησαν καθ' ὑπέρβασιν τῆς δικαιοδοσίας των ἐπί προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶναι ὑποχρεωμένη, ὄχι μόνον νά γνωστοποιήση τοῦτο πάραυτα εἰς τόν Ὀρθόδοξον λαόν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί νά τιμωρήση τούς ἐκπροσώπους της». Διατί ὁ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ» παραποιεῖ τήν ἀλήθειαν;

Διά νά ὑποβαθμίση τό περιεχόμενον τῆς μηνύσεως του π. Νεκταρίου ὁ αὐτός «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ» σχολιάζει ταύτην λέγων: «ὅπως φαίνεται καί ἀπό τήν δημοσιευμένην ἐπιστολήν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως κ. Μελετίου, μᾶλλον γίνεται σύγχυσις ἀρκετῶν πραγμάτων. Ἐν πρώτοις τό ὑπογραφέν κείμενον εἶναι κοινή δήλωσις καί ὄχι συμφωνία. Δεύτερον εἰς τό κείμενον αὐτό διευκρινίζεται ὅτι οἱ Μονοφυσῖται δέχονται ἐν Χριστῷ δύο φύσεις, δύο θελήσεις, δύο ἐνεργείας καί ὅτι ἡ τελική ἀπόφασις θά ληφθῆ ἀπό τήν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, τούς Πατριάρχας καί τάς Συνόδους»!.

Εἶναι λυπηρόν τό ὅτι ὁ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» μέ ἱστορίαν τόσων λαμπρῶν ἀγώνων δημοσιεύει τοιαῦτα κείμενα, ὡς τοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ» συνεργάτου του. Οὗτος ὁμιλεῖ περί «συγχύσεως ἀρκετῶν πραγμάτων». Ἀλλ' ἡ σύγχυσις ὑπάρχει μόνον ἐν τῷ ἰδίῳ. Διότι:

α. Ἡ δημοσιευομένη παραδόξως εἰς τόν «ΟΡΘ. ΤΥΠΟΝ» (5/7/91) ἐπιστολή τοῦ Νεοημερολογίτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου Καλαμαρᾶ ἀποτελεῖ μνημεῖον κακοδοξίας πού ἀποδεικνύει τήν δυσχερή θέσιν στήν ὁποῖα ἔχει περιέλθει ὁ συγγραφεύς της ἐπειδή ὑπέγραψε τήν κοινήν δήλωσιν μέ τούς αἱρετικούς Μονοφυσίτας. Ἐνοχές προσπαθεῖ νά καταπνίξη ὁ ἄνθρωπος! Ὁ ἅγιος Πενταπόλεως, Σεβ. Καλλιόπιος τοῦ ἑτοιμάζει ὡς ἀνήγγειλεν, εἰς ἀπάντησιν βιβλίον ὁλόκληρον ὑπό τόν τίτλον «Τό μωρόν ἅλας». Ἄς ἀναμένομεν.

β. Λέγει ὁ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ» ὅτι ἡ «συμφωνία Σαμπεζύ» δέν εἶναι συμφωνία, ἀλλά «Κοινή Δήλωσις»! Ἀλλ' ὤ τῆς ἀφελείας. Τί διαφέρει ἡ «Κοινή Δήλωσις» ἀπό τήν «Συμφωνίαν»; Διά νά ὑπογραφῆ κάποια «Κοινή Δήλωσις» δέν πρέπει προηγουμένως νά συμφωνήσουν εἰς τό περιεχόμενον αὐτῆς; Μήπως ὁ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ» πειρᾶται νά δοκιμάση τήν νοημοσύνην τῶν ἀναγνωστῶν του;

γ. Λέγει ἀκόμη πώς «εἰς τό κείμενον αὐτό διευκρινίζεται ὅτι οἱ Μονοφυσῖται δέχονται ἐν Χριστῷ δύο φύσεις, δύο θελήσεις, δύο ἐνεργείας». Πράγματι ὁ κ. Μελέτιος Καλαμαρᾶς, λέγει ταῦτα ἀλλά φορᾶται ἑκουσίως ἀμελέτητος. Διότι οἱ Μονοφυσῖται πολλά λέγουν. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἐπιμένουν ἀνυποχώρητοι εἶναι ὁ μονοφυσιτισμός τους εἰς τόν ὁποῖον παρέσυραν (;) καί τόν Μελέτιον, ὁ ὁποῖος ἀτυχῶς ὑποστηρίζει τήν κακοδοξία τούς!

Τελικά τό πρόβλημα δέν εἶναι ποιός τελικά θ' ἀποφασίσει περί τοῦ ἄν θά ἑνωθοῦν οἱ Νεοημερολογιτικές Ἐκκλησίες μέ τίς Μονοφυσιτικές, ἀλλά ἄν πρόδωσαν τήν Ὀρθοδοξία, ὅσοι ὑπέγραψαν τήν συμφωνίαν τοῦ Σαμπεζύ, ὡς καταγγέλει ὁ Ἀρχιμ. Νεκτάριος Μουλατσιώτης, ἤ ὄχι.

Ἐμεῖς συμφωνοῦμεν μέ τόν εὐθαρσῆ Ἀρχιμανδρίτην, διότι ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει καταδικάσει τούς Μονοφυσῖτας ὡς αἱρετικούς. Οἱ ἅγιοι Πατέρες κάτι ἤξεραν γιά τίς πλάνες καί κακοδοξίες τῶν Μονοφυσιτῶν. Κρῖμα πού δέν ζοῦσαν τότε οἱ σύγχρονοι θεοφώτιστοι Μελέτιοι νά «τούς διαφωτίσουν ὅτι οἱ Μονοφυσῖται εἶναι Ὀρθόδοξοι». Ἐμεῖς θά μείνουμε πιστοί στή διδασκαλία καί τά θεσπίσματα τῶν ἁγίων Πατέρων ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Οἱ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ» καί οἱ διάφοροι Καλαμαράδες ἄς σπεύσουν ν' ἀνάψουν λαμπάδα στόν «ἅγιον» Διόσκορόν τους. Ἄς προσέξει λοιπόν, ὁ ἀγαπητός «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ».

«Αἰδώς Ἀργεῖοι»

Περίεργο καί ἐξωφρενικό πράγμα εἶδε τό φῶς τῆς δημοσιότητος στό «Ἐπίσημον Δελτίον (!) τῶν Αὐξεντιανῶν πού τιτλοφορεῖται σάν «Φάρος τῆς Ὀρθοδοξίας»!...

Δημοσιεύεται σάν εἴδησις καί ὅρος ἀπαραίτητος προκειμένου κάποιος νά γίνη μέλος τῆς «Αὐξεντιανῆς Ἐκκλησίας!! Καί τί λέγει; «Τυχόν ἐπιστροφή εἰς τήν κανονικήν ἀρχήν (!!) προϋποθέτει δύο τινά α) Τήν παῦσιν μεταδόσεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τούς Νεομημερολογίτας καί β) Τήν ἄρσιν τῆς ἀντορθοδόξου διακηρύξεως ὑπό τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου Κιούση ὅτι οἱ ἐπί κεφαλῆς τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων καί τά μέλη τοῦ αἱρετικοῦ Π.Σ.Ε. ἀποτελοῦν «φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας»!

«Αἰδώς ἀργεῖοι»!

Θηρεύετε δημιουργίαν ἐντυπώσεων ἀλλά γιά ὅλα εἴσθε γνωστοί. Δέν γνωρίζομεν ποίου ἐγκεφάλου ἐκ τοῦ κυκλώματος Αὐξεντίου (ἄρρενος ἤ θήλεως) εἶναι ἀποκύημα.

Πάντως διακρίνεται εἰδικότης μυθολόγων πού μέ ἐπιτηδειότητα παρισέφρυσε στήν «Ἀνακοίνωση (!) τάχα ὡς ὅρον τή λασπολογία, προκειμένου γιά αὐτοδιαφήμιση ὀρθοδοξίας καί κανονικότητος.

Ὅμως, «λάκκον ὤρυξαν καί ἐμπεσοῦνται εἰς βόθρον ὃν εἰργάσαντο. Τούς οἰκτίρομεν γιά τό κατάπτυστο κατάντημα μέ τά μέσα πού μετέρχονται προκειμένου νά στηρίξουν τό «διαίρει καί βασίλευε»!

Εἶναι ἔργο διεστραμμένης προσωπικότητος ἡ κατηγορία ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διεκήρυξε (!) «φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας» τά ἀποβράσματα τῶν αἱρέσεων τοῦ Π.Σ.Ε. καί τά νεοημερολογιτικά Πατριαρχεῖα. Οὔτε ὁ διάβολος δέν θά τολμοῦσε τέτοια γελοία διαβολή γιά νά μή ρεζιλευτῆ καί δέν θά θέλαμε νά ἀκούσουν οἱ τά τοιαῦτα πλάθοντες, «δοῦλε πονηρέ ἐκ τῶν ἔργων σου κρινῶ σε». Γι' αὐτό τούς συμβουλεύουμε, ἐάν φοβοῦνται τό κριτήριον τοῦ Θεοῦ νά μετανοήσουν τάχιστα διά τῆς συγγνώμης, τόσον διά τήν λασπολογίαν καί περισσότερον διά τό σχίσμα πού ἐδημιούργησαν εἰς τήν μαρτυρικήν Ἐκκλησίαν μας.

Τά ἰδανικά καί τήν ὀρθόδοξον πίστιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος ἀλλά καί οἱ ἴδιοι οἱ λασπολόγοι.

Ὅμως παρά ταῦτα, ἐμεῖς ἐζητήσαμε νά δώση προσωπικά τήν ἀπάντηση ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας ὄχι γιά τούς θλιβερούς συκοφάντες ἀλλά γιά τούς ἀσθενεῖς ἀδελφούς πού ἔχουν τό μεγάλο μειονέκτημα τῆς προσωπολατρείας στερούμενοι ἰδίας κρίσεως καί ἀντιλήψεως.

Ἰδού τί εἶπε ὁ Μακαριώτατος.

«Δέν δύναμαι νά χαρακτηρίσω τό δημοσίευμα. Λυποῦμαι βαρύτατα γιά τά ἀναξιοπρεπῆ καί δόλια μέσα πού μετέρχεται τόσον ταπεινά καί προκλητικά τό ἐπιτελεῖον Αὐξεντίου πού ἐμποδίζει τήν ἕνωση τῆς Ἐκκλησίας μας. Λυποῦμαι γιά τήν παντελῆ ἔλλειψιν αἰδοῦς καί κάν ὀλίγης ἀξιοπρέπειας λόγω ἀπεριορίστου καί ἀσυστόλου χρησιμοποιήσεως τοῦ ψεύδους πρός ἐξαπάτησιν.

Εἶναι τοῦτο ἐνδεικτικόν καί τῶν λοιπῶν βάσεων ἐπί τῶν ὁποίων στηρίζουν οἱ ἀδίστακτοι κατήγοροί μου τό βασίλειόν τους. Μοῦ εἶναι ἀηδής ἡ ἐνασχόλησίς μου μέ τούς εἰς τά τοιαῦτα ἐντρυφῶντας.

Ἀπαντῶ μόνον διότι τό θιγόμενον εἶναι ἡ ὀρθόδοξος πίστις μου, ἡ ὁποία εἶναι βίωμά μου ἄλλως ἡ περιφρόνησις εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος ἀπαντήσεως.

Θέλω πρωτίστως ὅμως ν' ἀπαντήσουν οἱ κατήγοροί μου ποῦ καί πότε ἡ ταπεινότης μου ἔκανε τοιαύτην δυσεβῆ διακήρυξιν ἀντίθετον τῶν ἰδανικῶν τῆς πίστεώς μου καί διά τίνα λόγον ἐγένετο αὕτη, διότι εἶναι μωρόν καί ἀνόητον τό ἐφεύρημα. Καλῶ ὅθεν καί προκαλῶ τόν πληροφοριοδότην ἤ σκηνοθέτην νά μή περιορισθῆ εἰς τάς τρεῖς ἀνευθύνους γραμμάς τῆς δημοσιεύσεως ἀλλά νά ἐκθέση ἐκτεταμένως περί αὐτῆς.

Ἐκφράζω δέ καί δευτέραν λύπην διά τόν κ. Αὐξέντιον ὅστις γνωρίζει πληρέστατα τό «πιστεύω» μου ἀπό 50ετίας. Ἀλλά καί κατά τήν λογικήν ἐάν οὕτω ἐκήρυττον καί ἐφρόνουν διατί νά μή συγκατελεγόμην καί ἐγώ μετά τῶν «φωτομόρφων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας» (!!) τοῦ Π.Σ.Ε. ἀλλά νά συγκακοπαθῶ μετά τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου παιδιόθεν; Ποίαν θέσιν θά εἶχον τότε εἰς τήν μαρτυρικήν Ἐκκλησίαν μας;

Ταῦτα λέγων ΔΕΝ ΑΠΟΛΟΓΟΥΜΑΙ διά τήν γελοίαν μομφήν ἀλλ' ἵνα μή ἡ περιφρονητική σιωπή μου ἐκληφθῆ ὑπό καιροσκόπων καί ἀδυνάτων ὡς ἐνοχή ὑποχρεοῦμαι δέ εἰς τοῦτο ἀνταποκρινόμενος εἰς τό ποιμαντικόν καθῆκον μου.

Εὐχαριστῶ δέ τήν εὐκαιρίαν πού δίδει εἰς ἐμέ ἡ «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας».

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τῶν φρονίμων ὀλίγα πρόβολοι τοῦ «Φωτός τῆς Ὀρθοδοξίας».